

1

“เปรียบเธอเป็นบัณฑิต จันคือนักเรียน
หากอยู่ร่วมเตียง เราศีลเสมอกัน”

“เด็กหนุ่มคนนั้นลูกเต้าเหล่าใคร ผิวพรรณสะอาดสะอาด
สดใส แคมองก็เชื่อได้ว่าคงเป็นเชื้อสายผู้ลากมาากดี”

“ก็ทายาทคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของเจ้าพระยาประจิมอารักขา
นั่นไงคะ คุณพี่คงไม่เคยได้ข่าวพ่อหนุ่มคนนี้มาก่อนเป็นแน่”

“ประจิมอารักขา... กบฏหัวเมืองตะวันตกเมื่อหลายปีก่อนโน้น
หรือ”

“เข้าใจถูกแล้วคะคุณพี่ คนที่ถูกทางการปราบปรามเพราะจับได้
ว่าช่องสุ่มกำลังพลคิดกบฏ ต่อมาถูกตัดสินประหารชีวิตพร้อมลูกชาย
ที่เฝ้าด้วย... ซึ่งคนลูกเป็นพ่อแท้ๆ ของหนุ่มน้อยคนนั้นเชียวค่ะ”

“เป็นเด็กกำพร้าจริงหรืคะ!”

“อันที่จริงตามทางการสมควรจะประหารเจ้าหนูตกตามกันไป
เสียด้วยซ้ำ เพียงแต่ได้ยินมาว่าผู้หลักผู้ใหญ่ฝ่ายมารดาซึ่งดำรง
ตำแหน่งใกล้ชิดเบื้องบนท่านขอชีวิตเอาไว้ได้ ภายหลังจึงได้เนรเทศ
พ่อหนุ่มคนนี้ไปอยู่กับญาติห่างๆ ที่ปัตตานีเป็นแรมปี ถือเสียว่า
เป็นการลงโทษ แต่ทางโน้นก็เลี้ยงดูอย่างทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่ได้ดูแลดูดี
แต่อย่างใดค่ะ”

“ตายจริง!”

“พอกลับมาได้เจอทั้งพ่อทั้งปู่ที่เหลือเพียงเฝ้ากระดูกยังไม่พอ ต้องได้มารู้ข่าวว่าแม่ตนตรอมใจตายโดยไม่มีใครคิดจะบอกกล่าวอีก มรดกทางปู่ก็ถูกทางการยึดเสียหมดไม่เหลือสักแดง อย่าพูดถึงผู้ใหญ่ฝ่ายแม่ แม่ทางนั้นจะช่วยชีวิต กลับประกาศขอตัดขาดจากกันถาวร เห็นว่าส่งผลเสียให้เพียงเงินเดือนแสนน้อยนิดจนกว่าจะเรียนจบมีการมืงานทำเท่านั้น”

“ไม่แยเสียทีเดียว”

“แต่เด็กนั้นประพัตติตัวดีมาตลอดคะคุณพี่ เรียนเก่ง ร่วมกิจกรรมสโมสรภายในอยู่สม่ำเสมอ หากไม่ติดเรื่องชื่อเสียงน่าดีใจน เป็นไปได้ว่าอนาคตคงถูกชักชวนเข้ารับราชการสักกรมเป็นแน่”

“ได้ยินอย่างนี้แล้วก็เศร้าใจนะคะ แต่หากกล่าวกันในเรื่องเวรกรรม ก็ถือว่าได้รับกรรมตามสมควรแล้วที่เกิดในตระกูลทรรษา”

“นั่นสิคะคุณพี่ น้องเห็นด้วย เชื่อกับภูม้นไม่เคยทิ้งแถวหรอก”

“เออ แล้วหนุ่มนั้นเขาชื่อเรียงเสียงอะไรกัน ฉันจะได้ให้ลูกเต๋าระวังเรื่องการคบค้าสมาคมด้วย หากผูกมิตรกันไปเกรงว่าจะไม่เหมาะสม”

“เกริกค่ะ... นายเกริก ประจิมอารักขา”

นายเกริก ประจิมอารักขา ได้ยินทุกคำพูดที่ผู้ปกครองเด็กนักเรียนสองคนนั้นนินทาตน

ร่างผอมผิวนวลผ่องแบบฉบับผู้ดีเดินถือกระเป๋าหนังเกรดดีจากต่างประเทศผ่านเข้ารั้วโรงเรียนมา เขาสวมเครื่องแบบนักเรียนอันเป็นเสื้อคอขาวสีขาวไข่มุก ผูกเนกไทลายข้าวหลามตัดสีเลือดหมูสลับครามทับด้วยสูทสีกรมท่าอันเป็นสีเดียวกับกางเกงขาสั้นเหนือเข้าขึ้นมาสองฝ่ามือ

ช่างสง่า... ผ่าเผย... เป็นที่น่าภาคภูมิใจ

แสงแดดยามสายขับรังสีความเป็นหนุ่มรูปงามให้สว่างขาวผ่องเพิ่มขึ้นไปอีก เจ้าของดวงตาอ่อนไหวคอนไปทางโคนนั้นยิ้มให้แก่ภารโรงชายประจำโรงเรียน เมื่ออีกฝ่ายสบตาจึงยกมือขึ้นไหว้อย่างมีมารยาท ทำเอาชายชรามองตามคนหนุ่มเข้าไปในอาคารด้วยใจนึกชื่นชม

จุดหมายของเกริกคือตึกนอนฝั่งตะวันตก ที่แห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำซึ่งขึ้นชื่อจนได้รับการขนานนามว่าเป็นโรงเรียนกินนอนอันดับหนึ่งของพระนคร ก่อตั้งขึ้นเมื่อรัชกาลก่อนโดยกลุ่มบาทหลวงที่เข้ามาเผยแผ่ศาสนาตามนิยายของตน ศิษย์เก่าของที่นี่ล้วนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในแวดวงต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการชั้นสูง นักธุรกิจ หรือแม้กระทั่งลูกท่านหลานเธอที่ปัจจุบันมีบทบาทอย่างมากในสังคมไฮโซ

นักเรียนในโรงเรียนนี้จึงเต็มไปด้วยทายาทของบุคคลเหล่านั้น เมื่อมีตัวอย่างเป็นความสำเร็จมากมาย จึงไม่แปลกหากพวกเขาจะส่งลูกหลานเข้ามาเรียนที่นี่รุ่นสู่รุ่น เพื่อหวังจะให้มีหน้ามีตาและเจริญก้าวหน้าในสายอาชีพเป็นที่สบายของครอบครัว และเมื่อชื่อเสียงการสร้างบุคลากรคุณภาพแพร่กระจายไปไกล โรงเรียนแห่งนี้จึงเป็นที่หมายปองของเหล่าเศรษฐีใหม่ รวมถึงคนทั่วไปที่พอมีเงินหวังพึ่งให้ลูกหลานยกระดับครอบครัว บางบ้านยอมเสียค่าน้ำร้อนน้ำชาหลายสตางค์เพื่อให้คนของตัวเองมีเก้าอี้นั่งในห้องเรียน ด้วยการติดสินบนสารพัดวิธีที่บิดามารดาทั้งหลายยอมเสี่ยง ทั้งถูกกฎหมาย และ... ผิดกฎหมายแต่เป็นความลับ

สำหรับเกริก เดิมทีการได้เข้าเรียนที่นี่เป็นเพราะเขาคือทายาทของเจ้าพระยาประจิมอารักขา... เจ้าคุณปู่ผู้เป็นข้าราชการซึ่งสืบสายเลือดโดยตรงจากเจ้าผู้ปกครองหัวเมืองทางทิศตะวันตกในอดีต แต่ปัจจุบันระบบหัวเมืองถูกยกเลิกไปแล้วพร้อม ๆ กับที่ปู่ของเขาเสียแม้กระทั่งศีรษะบนบ่า จากข้อหาช่องสุ่มกำลังพลคิดกบฏต่ออาณาจักร

เมื่อหลายปีก่อน ซึ่งยังคงเป็นที่สงสัยต่อตัวกรีกเอง ว่าแท้จริงแล้วครอบครัวฝ่ายพ่อของเขาผิดจริง หรือถูกยัดข้อหาเพื่อกำจัดเสี้ยนหนามในแวดวงการเมืองกันแน่ แต่ในเมื่อเขารอดจากการประหารล้างโคตรตระกูลมาได้ ก็ถือว่าเป็นโชคดีเพียงพอแล้วที่จะหุบปาก และดำเนินชีวิตต่อไปอย่างเงียบ ๆ เพื่ออนาคตจะได้ไม่ต้องรับเศษเงินจากครอบครัวฝ่ายมารดา ที่จำใจส่งเสียเขาตามคำขอของแม่ซึ่งสั่งเสียไว้ก่อนจะฆ่าตัวตาย

โรงเรียนแห่งนี้ก่อสร้างอย่างฝรั่ง เป็นตึกสูงห้าชั้นแบ่งเป็นห้องเรียนต่าง ๆ ด้านหลังไม่ไกลออกไปเป็นอาคารที่สร้างจากอิฐ ซึ่งมีไว้ใช้เป็นเรือนนอนสำหรับนักเรียน เด็ก ๆ ที่นี่จึงขนานนามว่า ‘ตึกแดง’ ตามสภาพที่เห็น ตึกนี้สูงเพียงสองชั้น เดียวกับอาคารเรียน ชั้นล่างมีเตียงนับร้อยเรียงกันเป็นดับสำหรับนักเรียนชั้นปกติ ส่วนด้านบนแบ่งเป็นสัดส่วนอย่างดี มีการตีผนังกันเป็นห้องหับเรียบร้อย บริเวณนี้รู้กันว่าเป็นที่อาศัยของนักเรียนชั้น ‘เฟลิสต์คลาส’ อันประกอบไปด้วยลูกข้าราชการบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ราชวงศ์ รวมทั้งผู้ใดก็ตามที่มั่งมีมากพอ และพร้อมจ่ายเต็มทีเพื่อให้ลูกหลานของตนมีห้องส่วนตัวให้เป็นที่อวดอ้างใครต่อใคร

“คุณพี่ขอรับ!”

“คุณพี่ขอรับ!”

“สบายดีหรือไม่ขอรับ”

คำทักทายมากมายถูกเอ่ยขึ้นแทบจะพร้อม ๆ กันเมื่อกรีกเดินเข้าประตูด้านหลังตัวอาคารเรียน เพื่อเดินผ่านถนนสายเล็ก ๆ ที่สร้างอย่างดีดัดทะลุสวนแสนร่มรื่นริมทะเลสาบจำลองขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ ซึ่งเป็นเส้นทางเดียวที่เป็นจุดเชื่อมต่อไปยังตึกแดง

ที่จริงการเรียนการสอนจะเริ่มอย่างเป็นทางการวันจันทร์ที่จะถึง แต่ตามกฎหมายแล้วเด็กนักเรียนทุกคนจะต้องขนของกลับโรงเรียนให้เสร็จสิ้นภายในสองวันก่อนเปิดภาคเรียน จึงไม่แปลกหากจะเห็น

เด็ก ๆ ที่มาถึงก่อนแล้วรวมตัวกันอยู่ในสวนแห่งนี้ บางส่วนรวมกลุ่มกันร้องรำทำเพลง อีกส่วนก็หนูนตักกันอ่านหนังสือฝรั่งเล่มใหม่ที่พ่อแม่ของพวกเขาซื้อมาให้ทอดเพื่อนร่วมชั้น ส่วนเด็กเล็กหน้อยก็วิ่งกวดกันให้ร้องเสียงดังตามประสายังไม่โต

ถึงจะปรากฏแต่ความวุ่นวาย แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนหันมาทำเหมือนกันคือเมื่อเกริกปรากฏตัวก็ต่างรีบชิงเอ่ยทักทายอย่างกับว่าเป็นการแข่งขัน ใครพูดก่อนคนนั้นชนะได้รางวัลไป

เกริกชะงักฝีเท้าสักครู่ ระบายยิ้มอย่างอ่อนโยนไปทางกลุ่มนักเรียน แต่ก็ไม่ค่อยช้า รีบสาวเท้าต่อไปยังโรงนอนทันที การเดินทางระยะไกลมาจากปัตตานีพานให้เขาเพลีย คิดถึงเตียงนอนเต็มที่แล้ว

เด็กหนุ่มถูกรุ่นน้องทักอีกครั้งตอนกำลังจะขึ้นบันไดไปยังชั้นบน เกริกจำเด็กคนนี้ได้ เห็นว่าเป็นลูกเศรษฐีสะพานปลาที่หน้าตาเหมือนชาลาเปาชวนให้เอ็นดู เขาจึงวางกระเป๋าแล้วหยิบลูกอมออกมาจากกระเป๋าเสื้อและยื่นให้ เจ้าเด็กคนนั้นดีใจใหญ่ กระโดดโลดเต้นรับรางวัลที่ได้ไปทอดเพื่อนซึ่งทุกคนล้วนอิจฉาไปตามกัน

เมื่อเจ้าเด็กนั้นพ้นสายตาไปแล้ว เกริกจึงหยิบกระเป๋าขึ้นมาถืออีกหน คราวนี้พุ่งไปยังห้องนอนส่วนตัวชั้นบนซึ่งอยู่สุดทางเดิน เป็นห้องเดียวที่มีระเบียงส่วนตัว มีอนันหมอนลูกบิดประตูเตรียมผลัดเข้าไปแล้วแท้ ๆ แต่กลับเป็นอันต้องเปลี่ยนใจ เมื่อมีเสียงแปลกปลอมจากด้านในเล็ดลอดผ่านบานไม้เข้ามาในหู

เกริกกลั่นลมหายใจให้เกิดความเงียบเพื่อสังเกต และ
สุดท้ายเสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีก ริมฝีปากสีสดได้รูปยักยืมทันทีเมื่อแน่ใจแล้วว่าบัดนี้ห้องส่วนตัวของเขากำลังมีผู้อื่นใช้บริการ รอเวลาอยู่นานในที่สุดประตูสีน้ำตาลบานนั้นก็ถูกเหวี่ยงออกอย่างแรง

“ว้าย!”

เสียงหวีดร้องเด็กแหลมดั่งขึ้นด้อนรับ พร้อมกับปรากฏภาพ

หญิงสาวคนหนึ่งลนลานคว้าผ้าห่มขึ้นมาปกปิดสองเต้าที่กำลังชูขึ้น
หยาทำสายตาดูอยู่บนเตียง

เธอหน้าซีด จังหวะและอารมณ์สุดร้อนแรงก่อนหน้านี้หายวับ
เหลือไว้เพียงความอับอาย แล้วเกริกก็เห็นว่าหญิงปริศนานั่งคร่อมอยู่
บนร่างกายเปลือยเปล่าของชายคนหนึ่ง ทว่ารายนั้นกลับคู้หน้า
คู้ตากันเป็นอย่างดี เห็นแล้วพานให้ส่ายหัว

เกริกไม่ได้เอ่ยปากไล่ทั้งคู่ในทันที เพียงแค่เสยะยิ้มก่อนจะวาง
กระเป๋าวัว เดินต่อไปยังเก้าอี้อ่านหนังสือซึ่งตั้งอยู่เยื้องกับเตียงแห่ง
กามารมณ์ ร่างสูงโปร่งคว่ำหน้าหรือออกมาจากกล่องเหล็กก่อนจะจุดไฟ
ควันทพวยพุ่งออกจากจมูกโด่งลอยละล่องไปยังหญิงสาวซึ่งยังคง
ทำหน้าไม่ถูก เธอค่อนข้างประหลาดใจเมื่อเห็นเด็กหนุ่มวัยมัธยมคืบ
บุหรี แต่ก็ไม่ว่าจะเอาร่างเปลือยเปล่าหมดจดไปไว้ที่ไหนเช่นกัน

“ฉันจะว่าอย่างไรดีนะ” เกริกหย่อนตัวลงบนเก้าอี้พลงขยี้ได้
จมูก ก่อนจะไขว่ห้างและมองไปยังภาพตรงหน้าอย่างไม่หลบสายตา
ใดๆ

ซึ่งไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าเขาคือชายผู้นั่งทำนี้ได้สง่างามที่สุดใน
โรงเรียน

“นี่มันเตียงส่วนตัว เข้าใจกันใช่ไหม”

“คือ... เอ่อ...”

“อย่าว่าเธอเลยขอรับคุณพี่ เราเพียงแค่เล่นกันเท่านั้น” เสียงดัง
ขึ้นมาจากคนใต้ร่างอวบอึด

เกริกชะงักหันมองไปยังคนที่ยิ้มอย่างไม่รู้สีกผิด ปรากฏว่า
มันผู้นั้นยังสวมกางเกงมิดชิด มีเพียงเสื้อที่ถูกปลดกระดุมไปหลายเม็ด
ไม่ได้เปลือยเปล่าทั้งตัวเท่าอีกฝ่าย คงเห็นจะจริงตามที่อ้าง

“กระผมชะล่าใจไปเอง ไม่คิดว่าคุณพี่จะกลับเรือนนอนเร็วเช่นนั้น”

คนตอบคือ อามิน เสริมเหล็ก เด็กหนุ่มวัยกัลดมันซึ่งกำลังเหวี่ยง
ท่อมตัว นอนโหว่น้ำอกเปลือยเปล่าเผยมัดกล้ามเนื้อสวย แม้บุรุษด้วยกัน

มองแล้วยังรู้สึกอิจฉา คิ้วเข้มดำหนารับหน้าคมเอกลักษณ์ชาวปักษ์ใต้ ยกขึ้นลงเป็นจังหวะ แต่เกริกมองจากตรงนี้ยังรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิด กวนกันอยู่เป็นแน่

“ความผิดของฉันอยู่ร่ำไป”

“เห็นทีจะเป็นอย่างนั้นขอรับ”

เกริกกวาดสายตากลับมายังหญิงสาวเพียงคนเดียวในห้อง “หล่อนช่วยเลือกทีว่อยากเพลิดเพลินกันต่อ หรือจะหยุดอยู่เพียงเท่านี้”

“หยุดค่ะ!” เธอสวนกลับทันที “ดิฉันกราบขอโทษจริง ๆ ค่ะ คุณเกริก มัน... มันไม่ควรเกิดเรื่องน่าบัดสีเช่นนี้”

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนออกไปด้วย”

หญิงสาวผมสั้นหุ่นพิฆาตชายคว่ำเสื้อผ้าตนเองขึ้นมากอด เธอ มองเด็กหนุ่มที่นอนอยู่อย่างเดือดดาลปนอับอาย ทว่าอีกฝ่ายกลับยัง เริงร่าไม่รู้ร้อนรู้หนาว มีหน้าซำยังทำเป็นยกแขนนอนหนุนอย่าง เพลิดเพลินอวดยั่วเธอเสียอีก

ไม่น่าหลงกลมาเล่นกับมันเลย! ความฝันว่าจะได้เพลิดเพลิน ภายหลิน!

แต่เมื่อเจ้าหล่อนกำลังจะเอื้อมมือไปจับลูกบิดประตู ก็ถูกเรียก ไว้ด้วยเสียงเดิมที่ซัดจังหวะ

“ประเดี๋ยว หล่อนเป็นลูกภารโรงซะใหม่”

“ค่ะคุณเกริก”

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนหาเครื่องนอนชุดใหม่ให้ฉันที ถือว่าเป็นการ ปิดปากในเรื่องนี้ ฉันจะไม่แพร่พรายออกไปกับผู้ใดอีกเลย”

“ได้ค่ะ!” ฝ่ายหญิงยกมือไหว้ น้ำตาแทบอาบแกำ ในที่สุดเธอก็ มีหลักประกันว่าความลับของการร่วมสวาทกับนักเรียนชายครั้งนี้ จะเป็นความลับตลอดไป

“ก่อนออกจากห้องรบกวนใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยเสีย และฉัน

หวังใจว่าหล่อนจะไม่ทำเรื่องแบบนี้ให้เป็นการลดศักดิ์ศรีตัวเองอีก”

นั่นเป็นการพูดคุยครั้งสุดท้ายก่อนจะแยกกัน เมื่อหญิงสาวผู้เป็นลูกภารโรงออกไปแล้วก็ถึงคราวสะสางกับตัวสร้างปัญหา เกริกเอียงคอไปยังอามินอีกรอบ ก่อนจะถอนหายใจอย่างเหลืออดและเบื่อหน่าย

“ฉันเพิ่งเดินผ่านพ่อหล่อนมาได้สิบนาทีเองอามิน”

“น่าสงสารตาแก่นั่นนะขอรับ”

เกริกคืบหน้าไปที่เหลือขึ้นมาสูดต่อ “คราวก่อนก็เล่นกับลูกแม่ค้าข้างโรงเรียน คราวนี้ลูกภารโรง ฉันละเอียดกว่าเสียจริงว่าครึ่งหน้าหญิงคนไหนในพระนครที่จะโชคดีได้ร่วมเตียงกับ อามิน เสริมเหล็ก มหาบุรุษแห่งทุ่งบางกะปิผู้นี้อีก”

“ข้อแรก กระผมกับพวกเธอแค่เล่นกันเท่านั้น ข้อสอง ที่คุณพี่อวยกระผมเช่นนั้นมันช่างเต็มยศเกินจริง”

“เอาให้สมกับลูกชายคนเดียวของบังฮาซิม เจ้าพ่อโรงเหล็กแห่งแรกในพระนครจะเป็นไร”

สายตาดูอ่อนโยนมองต่อไปยังจุดเด่นบนกลางลำตัวของอีกฝ่าย ซึ่งแม้จะอยู่ใต้ร่มผ้า แต่ความเป็นรูปร่างยังพูนแน่นปรากฏให้เห็นเด่นชัด และเมื่ออามินรู้ตัวว่าถูกจ้องก็วาดแขนแข็งแกร่งข้างหนึ่งลงข้างตัวตบเบาๆ บนผ้าปูที่นอนลวดลายหลุยส์แสนหรูหราและนุ่มสบาย (ซึ่งนั่นพิสุจน์แล้วด้วยตัวเอง) คล้ายกับว่าต้องการเชิญชวน

“ขึ้นมาช่วยให้มันสงบเสียทีสิขอรับ เป็นคุณพี่กระผมว่าก็ได้อยู่เหมือนกันนา”

“ไร้สาระจริงอามิน” เกริกรู้ดีว่านั่นเป็นเพียงแค่คำพูดขำขันจึงหัวเราะ

“คุณพี่เห็นได้พุงของกระผมทะลุรูโปร่ง น่าเสียดายจริงเชียวที่กระผมไม่มีโอกาสได้มองเข้าไปเห็นด้านในของคุณพี่บ้าง”

“ลามก” มือขาวดับบุหรืออย่างชำนาญ “รีบไปใส่ชุดนักเรียนเสีย

ลี อีกไม่นานคุณพ่อท่านจะเรียกประชุมเลี้ยงอาหารเย็น ขึ้นไปสาย จะอายพวกเด็กใหม่เอาได้”

“ก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องสนใจไอ้กระจอกพวกนั้น”

“แต่ฉันเป็นประธานนักเรียน”

“อ้อ กระผมลืมไป” โบหน้าคมเข้มพยักเออออที่เล่นที่จริง ยิ่งขับความกะล่อนอันเป็นเสน่ห์ของอาหมื่นชวนให้มองเป็นหนุ่มหล่อมากกว่าเดิม “ถ้าอย่างนั้นเรามานอนรวมเตียงกันเฉยๆ จะเป็นไร คุณพี่เดินทางมาเหนื่อยๆ คงอยากพักผ่อนหน่อย ได้นอนเอาแรงสักครึ่งชั่วโมงก่อนถูกเรียกประชุมก็ยังดี”

ข้อเสนอนี้น่าสนใจ เพราะหากพูดกันตรงๆ การเดินทางมาอย่างเนิ่นนานก็ทำเอาเกริกอ่อนล้าไม่ใช่น้อย อีกทั้งการพักครั้งนี้อาจไม่ใช่แค่การพักก่อนถูกคุณพ่อเรียก แต่หากจะพูดว่าเป็นการพักครั้งสุดท้ายก่อนจะต้องลุยงานในฐานะประธานนักเรียนประจำปีการศึกษานี้ก็คงไม่เกินจริง

ปีการศึกษาสุดท้าย... ก่อนที่จะเริ่มต้นเข้าสู่ชีวิตผู้ใหญ่ในสังคมแสนวุ่นวายในปัจจุบัน

เกริกยินดีรับคำเชิญชวน ค่อยๆ ถอดรองเท้าหนังเงาวัลออกอย่างเชื่องช้า ถูเท้าก็เช่นกัน และเมื่อเท้าซึ่งเป็นอวัยวะที่ต่ำสุดของร่างกายแต่สวยงามสมความเป็นผู้ดีไม่แพ้ส่วนอื่นถูกปล่อยเป็นอิสระก็ค่อยๆ ปีนขึ้นไปบนเตียง กระโจนเข้าสู่อ้อมอกของนักเรียนรุ่นน้องซึ่งบังอาจใช้เตียงของตนเป็นรังรักก่อนจะได้รับอนุญาตก่อนหน้านี้

แต่เกริกไม่เคยนึกโกรธอาหมื่น... เพียงสักครั้งก็ไม่เคย

ทั้งสองเหมือนกัน เป็นมนุษย์ผู้แตกร้ามาจากคนละที่ และเมื่อเจอกลับผสานกันติด พุดคุยถูกคอ จึงกลายเป็นความสัมพันธ์ฉันมิตรสุดแสนพิสดารระหว่างทั้งสองคน คงจะจริงอย่างที่เขาวางกันมา...

ใครจะเยียวยาคนรรวดร้าได้ หากไม่ใช่คนหัวใจสลายแบบเดียวกัน

แม้ทั้งคู่จะยังคงวาดวงกำกับความสัมพันธ์ไว้ด้วยคำว่า ‘รุ่นพี่-รุ่นน้อง’

“สุขสันต์วันเกิดขอรับคุณพี่”

แต่กลับมีฝ่ายหนึ่งกำลังถลำลึกไปเกินกว่าสองค่านั้น แม้ไม่ได้เกินเลยด้วยความสัมพันธ์วาทะกรรม แต่เป็นความรู้สึกในใจนั่นเองที่มีอะไรบางอย่างกำลังเอ่อล้นเกินความจำเป็น

“สุขสันต์วันเกิดเช่นกันอาหมิน”

เพียงแต่เวลานี้... ยังไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นใคร

2

“รสชาติอาหารที่ยอดเยียม อาจเกิดจาก โต๊ะที่เรารับประทาน ไม่ใช่เครื่องปรุง”

ในโรงเรียนมีพื้นที่โอ่อ่าห้องหนึ่งซึ่งมีชื่อเรียกเล่นๆ กันใน
หมู่นักเรียนว่า ‘ห้องรวม’

มันเป็นห้องที่ใช้งานได้อย่างอเนกประสงค์ เป็นทั้งที่ให้นักเรียน
รับประทานอาหารสามมื้อ จัดประชุมรวมพลตามวาระ อีกทั้งในอดีต
ยังเคยใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมทางศาสนาเมื่อครั้งที่ยังไม่มีโบสถ์
ประจำโรงเรียน ซึ่งปัจจุบันโบสถ์ที่ว่่านั้นสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว
สวยงาม กลายเป็นศาสนสถานที่ใหญ่ที่สุดในย่านนี้ไปโดยปริยาย แต่
ถึงอย่างไรเด็กปีโตก็มักจะมาใช้บริการอ่านหนังสือที่ห้องนี้กันอยู่บ่อย
ครั้ง เพราะมันเงียบ ชวนให้มีสมาธิ เหมาะสำหรับการทบทวนบทเรียน

เกริกในชุดนักเรียนเดินเคียงคู่มากับอามิน ร่างผอมบางเดิน
หลังตรง คอตั้งระหง หากไม่มาพร้อมกับรอยยิ้มที่สดใส มองเผินๆ ดู
คล้ายกับกำลังแบ่งชนชั้นด้วยการวางท่าทาง เด็กรุ่นน้องพลันยกมือ
ไหว้ทักทายกันให้วุ่นก่อนจะหลีกทาง และเมื่อผ่านประตูห้องรวม
ซึ่งมีนักเรียนจำนวนหนึ่งมาถึงก่อนแล้ว อามินจึงเป็นฝ่ายขอแยกตัว
ไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนชายคนสนิท ซึ่งนั่งเกาะกลุ่มกินพื้นที่โต๊ะไม้
ขนาดยาวไปทั้งหมดสี่ตัว

“มีใครไปตามคุณพ่อรวมถึงครูท่านอื่น ๆ มาหรือยัง” คำถามนั้นถูกโยนไปส่ง ๆ หวังให้ใครสักคนในที่คณะกรรมการนักเรียนตอบ

เด็กหนุ่มเตี้ยป้อมทว่าดูกระฉับกระเฉงวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามา ตาเป็นประกายมองเกริกอย่างชื่นชมในฐานะรุ่นพี่ผู้เป็นแรงบันดาลใจ

“กระผมเพิ่งได้ไปเรียนเชิญพวกท่านมาเมื่อครูนี้นี้ คิดว่าอีกประเดี๋ยวก็คงมากันแล้วขอรับ”

“ขอบคุณมากสม”

“ด้วยความยินดีขอรับรุ่นพี่”

เกริกโปรยรอยยิ้มให้ผู้รายงานก่อนจะสวาทักกลับไปยืนข้างประตูเพื่อรอต้อนรับคณาจารย์ และเมื่อชะเงว่ไปยังโถงด้านนอกก็พบว่าพวกท่านมาถึงกันพอดีพอดี เขาส่งสัญญาณให้นักเรียนในห้องสงบเสียงลงใช้เสียงเมื่อ ‘คุณพ่อ’ เดินเข้ามา เด็กหนุ่มนับสามร้อยชีวิตพลันลุกพรวดยืนตรงทำความเคารพอย่างพร้อมเพรียง

“พระผู้เป็นเจ้าอวยพรแก่ลูกทุกคน”

คุณพ่อปิติ ครูใหญ่ผู้ดูแลโรงเรียนแห่งนี้เอ่ยทักทายเสียงกังวาน ท่านสวมชุดเต็มยศตามวิทยฐานะเพื่อเป็นเกียรติแต่วันเปิดเทอมวันแรกของโรงเรียน

เหล่าคณาจารย์ชายหญิงทุกท่านนั่งประจำที่ยังโตะไม้ลวดลายสลักสลวยซึ่งวางเป็นแถวยาวหน้ากระดานหน้าห้อง และหันหน้าเข้าหาโตะของนักเรียน เมื่อผู้อาวุโสทั้งตัวลงบนเก้าอี้ ฝ่ายนักเรียนจึงนั่งลงบ้างอย่างเป็นระเบียบพร้อมเพรียงในจังหวะเดียวกัน

เกริกกวาดสายตาตรวจสอบความเรียบร้อยโดยรอบ เมื่อไม่เห็นอะไรเป็นที่ผิดแล้วเด็กหนุ่มจึงเดินไปปิดประตูบานใหญ่ ก่อนจะกลับมานั่งบนเก้าอี้ว่างตัวสุดท้ายซึ่งอยู่ถัดจากคุณพ่อปิติและอยู่ที่จุดกึ่งกลางระหว่างแนวโตะ เป็นอันเข้าใจกันดีว่านั่นคือที่นั่งประจำตำแหน่งประธานนักเรียนที่เกริกจะต้องใช้ตลอดปีการศึกษา

“คุณพ่อขอรับ”

“เกริก วันนี้เรียนร้อยดีไหม” พอฝ่ายนักเรียนพยักหน้า ฟากครูใหญ่จึงนึกขึ้นมาได้ “โอ้ สุขสันต์วันเกิดด้วยนะ”

“เป็นพระคุณน้าขอรับ ดีใจเหลือเกินที่คุณพ่อจำได้”

“ต้องจำได้ซี! วันเปิดเทอมวันแรกมักตรงกับวันเกิดของเกริกเสมอ อ้อ... ที่จริงก็จำได้แม่นเลยเชื่อว่ามิใคร่มีคนเกิดวันนี้เช่นกัน”

สายตาผู้อาวุโสนำไปยังโต๊ะนักเรียนซึ่งอยู่มุมห้อง เกริกมองตามไปจึงเห็นเด็กหนุ่มท่าทางไม่ต่างจากทโมนนับสิบส่งเสียงไวววายคุยกันอย่างออกรสออกชาติ บ้างก็ตบเข่า บ้างก็ตบมือไม่ต่างจากละครลิง อีกส่วนหนึ่งพยายามส่งเสียงขำขันเกินเรื่องจนดูไร้อารยะ หนึ่งในนั้นคืออาหมิ่น ชายวัยแตกเนื้อหนุ่มผู้มีแววความหล่อเข้มกำลังจัดแต่งทรงผมอย่างบรรจง ไม่ยี่หระต่อสิ่งใด

อาหมิ่นรู้ตัวจนได้ที่กำลังถูกจ้องมองมา แต่ไม่ใช่สายตาของคุณพ่อปิติที่เขานึกกลัว คนที่ควรจะเกรงใจคือผู้ที่นั่งอยู่ถัดไปต่างหาก สายตาแข็งกระด้างแสนเฉยเมยอย่างที่พี่เกริกมองมา เป็นสายตาที่เขาไม่เคยนึกชอบเลยสักครั้ง ท้ายที่สุดเด็กหนุ่มพวกนั้นก็ป็นอันต้องแยกย้าย ต่างคนต่างกลับมานั่งสงบระหว่งที่แม่บ้านแจกจ่ายถาดหลุมพร้อมอาหารมื้อแรกแก่นักเรียนพอดิบพอดี

“ให้มันเกรงกลัวกันเสียบ้าง”

เกริกกะพริบตา และความถมึงที่ก่อนหน้านี้ก็พลันหายไป “กระผมจะดูแลเด็กพวกนี้ให้ดีที่สุด คุณพ่ออย่าได้กังวลใจให้จิตเสียไปเลยขอรับ”

“เห็นทีคงต้องฝากความหวังไว้กับประธานนักเรียนอย่างเกริกแล้วละ ฝากสอดส่องดูแลเจ้าพวกนั้นให้ดี เห็นสิ่งใดไม่ชอบมาพากลโปรดรีบแจ้งมาสเซอร์หรือครูทุกท่านโดยเร็ว”

เกริกโค้งศีรษะรับคำอย่างนอบน้อมเป็นการรับปาก จังหวะนั้นฝ่ายนักเรียนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้พอดี

“อ้อ แต่มีสิ่งหนึ่งที่กระผมกำลังเป็นกังวล อยากปรึกษาคุณพ่อ

อยู่หนึ่งเรื่อง”

“อะไรหรือ”

นัยน์ตาโคกทอดมองไป ชวนให้ผู้อาวูโสฟังไปยังภารโรงที่ยืน
กุมมืออย่างเจียมตัวอยู่ ณ ริมประตูบานใหญ่อันเป็นทางเข้าทางเดียว

“คุณพ่อรู้ใช้หรือไม่ว่าลุงภารโรงแกมีลูกสาว”

“ยายดาวนั่นไง เห็นตั้งแต่ตัวเท่าเมียง เป็นเด็กน่าเอ็นดูเชียว”

“แต่ก็โตเป็นสาวขึ้นทุกวัน” เกริกรีบสวน

คุณพ่ออุกคิต ใบหน้าเคลือบแคลงความสงสัย “เกริกกำลังจะ
บอกอะไรพ่ออย่างนั้นรี”

“ที่นี่เป็นโรงเรียนกินนอน ที่มีแต่ผู้ชายวัยกำลังโตและอยากรู้
อยากลอง กระผมเป็นกังวลว่าการมีเธอป่วนเปี้ยนอยู่ในอาคารเรียน
แบบนี้จะทำให้ให้นักเรียนของเราเสียสมาธิ หรือหากแย่ที่สุดอาจเกิดเหตุ
อุตุรีไม่เหมาะไม่ควรขึ้นให้เป็นที่น่าอัปยศ จะพานให้ชื่อเสียงที่สั่งสม
มานานของโรงเรียนเราสั่นคลอน ลดความน่าเชื่อถือเป็นแน่”

“ไอ้ พ่อไม่เคยคิดไปถึงขั้นนั้นเสียนี้”

“เราควรป้องกันปัญหา ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเอาเสียขอรับ”

“พ่อเห็นด้วย แต่...” ครูใหญ่มีท่าทีไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด
“พ่อลูกคุณนั้นเห็นว่ามีกันอยู่เพียงสองคน ถ้าจับแยกลูกออก เห็นสมควร
ว่าจะต้องพาพ่อออกไปด้วย”

“ถ้าเช่นนั้นเราก็คงไม่มีทางเลือกมากนัก”

“เอาเป็นว่าพ่อจะลองไตร่ตรองดูเสียให้แม่น” ผู้อาวูโสยิ้ม นึก
ปลื้มอกปลื้มใจกับศิษย์ที่มองการณ์ไกลได้อย่างเฉียบขาด “ขอใจนัก
ลูกเอ๋ย สมควรแล้วกับตำแหน่งประธานนักเรียนอันเป็นที่ไว้วางใจ”

“กระผมจะทำหน้าที่ให้ดีเยี่ยม สมกับที่ได้รับมอบหมายแน่นอน
ขอรับคุณพ่อ”

พูดแค่นั้น อาหารมื้อแรกของปีการศึกษาก็ถูกเสิร์ฟให้ตรงหน้า
ยุติการสนทนาปัญหาแสนร้อนรนไปโดยปริยาย

ในขณะที่นักเรียนธรรมดาต้องเดินไปตักข้าวผัดกับไก่ทอดน้ำมัน เยิ้ม ตรงหน้าของกรีกกลับเป็นสติกเนื้อสะโพกแกะอย่างฝรั่ง ราดด้วย น้ำเกรวี่สีน้ำตาลข้นช่างน่ารับประทาน แจกเช่นเดียวกับคณาจารย์ท่านอื่น ๆ ที่ร่วมโต๊ะอาหารเดียวกัน

กรีกเห็นเด็กชั้นปีต้นทอดมอมมาตาละห้อย จับจ้องมาที่อาหาร แลเห็นรูพรุนในจานเหมือนอยากจะคว้าและสวาปามอย่างมูมมามเพียง แค่อขอให้ได้ลิ้มรสชาติอันโอชาสักครั้งก็ยิ่งดี

อาหารมื้อแรกช่างอร่อยเพลินลิ้นดีเหลือเกิน แต่ไม่ใช่แค่รสชาติ อาหารที่ทำให้กรีกเบิกบาน คล้ายกับว่าคนหนุ่มได้กินอะไรบางอย่าง ที่มองไม่เห็น เป็นอะไรบางอย่างที่เมื่อได้ลงท้องไปก็พลันตอบสนอง ความต้องการในจิตใจให้สุขสม

และกรีกก็คิดออกเมื่อเห็นสีหน้าแสนลึนหวังของเจ้าหน้าที่ ภารโรง เมื่อมีครูท่านหนึ่งเข้าไปกระซิบโอวาทซึ่งเป็นสรวลฟกไปจาก ครูใหญ่อย่างคุณพ่อปิตี บุคคลที่เขาได้ร่วมสนทนาสั้น ๆ ก่อนหน้านี้

ผู้ดีหนุ่มสังเกตเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความนิ่งเฉย ระบายยิ้ม เห็นอกเห็นใจเพียงเสี้ยววินาที และเมื่อเจียนเนื้อชุ่มฉ่ำเข้าปากอีกคำ เขาก็ประหลาดใจเมื่อพบว่าอาหารในจานมีรสชาติอร่อยล้ำยิ่งกว่า เดิม

มันคือรสชาติแห่งอำนาจนั่นเอง

“คุณพี่คงจะโปรดอาหารเมื่อเย็นนำดูสินะขอรับ กระผมเห็น ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ทีเดียวเชียว”

อาหมื่นเข้าหาหย่วนฟืออย่างหยอกล้อ เมื่อคนที่กำลังติดกระดุม เลื้อยอยู่ได้ยินอย่างนั้นก็หลุดยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี ทอดสายตามองรุ่นน้องผู้สวมเพียงกางเกงผ้าแพรลวดลายทองถิ่นของปักซีได้ผ่านเงาสะท่อนในกระจก

“มื้อแรกของประธานนักเรียนก็ไม่เลว”

“ก่อนขึ้นเรือนนอนกระผมเห็นลูกภารโรงกับลูกสาวเก็บข้าวของเตรียมย้ายออกไป สังหรณ์ใจเหลือเกินว่าอาจจะเป็นฝีมือของคุณพี่”

คนผอมขาวคล้ายกับเกิดรัศมีหมุนตัวไปเจอกับคนนอกเปลือยที่นั่งยิ้มก้อรอกก้อตลกอยู่บนเตียงตนเอง อามินกำลังอวดอ้างรูปร่างแข็งแกร่งหา ไม่สนใจอากาศที่ค่อนข้างหนาวเย็นยามค่ำคืน

“หลังรักเจ้าหล่อนเข้าแล้วหรืออย่างไร นายเสียดายที่ไม่ได้คุกเข่าขอหล่อนแต่งงานแบบฝรั่งอย่างนั้นหรือ”

“กระผมไม่เคยคิดจริงจังไปถึงขั้นนั้น”

“นายไม่เคยคิดจริงจังกับใครสักคนเลยต่างหาก”

“นั่นก็ถูกของคุณพี่” ดวงตาของอามินฉายแววความขี้เล่นขณะจับจ้องอีกฝ่าย “แต่กระผมชักรู้สึกกลัวในพลังอำนาจของคุณพี่ขึ้นมาเสียแล้ว กลัวว่าในวันหนึ่งอาจจะเป็นกระผมเองที่ถูกเขี่ยทิ้งไปอย่างไม่ไยดี”

“ฉันไม่คิดทำอย่างนั้นกับนายหรอก”

“แต่ก็ทำได้?”

“แน่นอน อาจจะได้” เกริกยกแขนขึ้นกอดอก “แต่ฉันไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องทำกับนายอย่างนั้น เราเป็นมิตรต่อกัน และฉันเข้าใจในตัวนายอย่างลำเอียง”

“นี่พี่ชายของกระผม”

“นั่นอะไร” เกริกเพิ่งสังเกตเห็นม้วนกระดาษที่สอดอยู่ใต้ขอบกางเกงแพร

“หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของวันพรุ่งนี้ กระผมได้มาจากไอ้ชด”

คนเป็นพี่น้องไม่ออกว่าใครคือชด แต่ก็ไม่แปลกหรอก ที่นี่มีนักเรียนเยอะเกินไป จำหน้าได้แต่จำชื่อไม่ได้ก็มีถมเถ สนใจแต่หนังสือพิมพ์นั้นเสียดีกว่า “มีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นหรือ”

“ก็เห็นทีจะเป็นเรื่องทั่วไป แวดวงสังคม การเมือง เศรษฐกิจ”

“นายควรสนใจในการกีฬาเสียบ้าง เอาแต่รักการอ่าน ใครมัน

จะเห็นถึงความเป็นสุภาพบุรุษที่นายมี”

“บางทีกระผมอาจไม่เหมาะกับสังคมเชิดชูสุภาพบุรุษเช่นในปัจจุบันนี้เป็นแน่ อ่านลิตี มันให้อะไรกระผมมากกว่าการนั่งจับกลุ่มพูดคุยหัวข้อไร้สาระไปวันๆ”

“เช่นสงคราม?” เกริกเลิกคิ้วขึ้น ยกตัวอย่างให้เสร็จสรรพ

“คนหนุ่มเลือดร้อนในสังคมปัจจุบันนี้คงว่างนัก เอาแต่คอยว่าโลกจะทำสงครามกันเมื่อไหร่ ทำอย่างกับจะพร้อมกระโดดไปร่วมถือปืนทุกเมื่อ ความสงบสุขใดๆ ไม่เคยเห็นค่า”

“ในเรื่องนี้ ฉันขอชื่นชมแนวคิดของนายอาหมิน ท่าทีเมื่อนายคิดจะอธิบายอะไร มันช่างดึงดูดอารมณ์ฉันให้คล้อยตามอยู่เสมอ”

“อย่าคิดยั่วกันเลยขอรับ... นี่หนังสือพิมพ์ของคุณพี่”

หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นถูกยื่นให้แก่คนที่ยืนอยู่ เกริกรับมันไว้และหันไปคว้าแว่นตาขึ้นมาสวม ชาวแรกที่ปรากฏเห็นชัดคือพาดหัวเรื่อง โปลิสบุกจับกองกำลังชนเผ่าผิดกฎหมาย นักเรียนเบอร์หนึ่งของชั้นเสียเวลาอ่านเนื้อข่าวนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะละลายตาไปยังข่าวใหม่และขมวดคิ้วเป็นปมอย่างประหลาดใจเมื่อเห็นเนื้อหาตรงนั้น

ข่าวเล่าถึงแม่หม้ายสาวนามว่า อภิรติ อินธา ผู้มีตำแหน่งเป็นเจ้าหญิงจากหัวเมืองเหนือ กำลังจะแต่งงานใหม่กับบุรุษผู้เป็นปริศนาในพระนคร ข่าวว่าสินสอดเป็นแสน ในขณะที่ฝ่ายเจ้าสาวก็มีลูกติดอยู่แล้ว

“เดี๋ยวนี้เขานำเสนอเรื่องลับใต้หลังคาบนหน้าหนังสือพิมพ์แล้วหรือ”

“ใต้หลังคาของคนมีหน้ามีตา ใคร ๆ ก็อยากรู้อยากเห็น”

จริงอย่างที่อาหมินว่า หลังๆ มานี้ธรรมเนียมการเสพข่าวในพระนครมักไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือนั่งชื่นชมและจินตนาการผู้มีอันจะกินซึ่งอยู่ชนชั้นสูงกว่าตน เป็นการสำเริงความใคร่ทางอารมณ์ที่ยากนักจะเข้าใจ

“อภริตี อินถา ท่าจะเบื่อหน่ายกับชีวิตแม่หม้ายเต็มทน หลังจาก มีข่าวว่าสามีของหล่อนสิ้นใจโดยทิ้งลูกชายเพียงคนเดียวไว้ให้ดูแล

“แหว่ว่าหล่อนพบรักครั้งใหม่กับหนุ่มเลือดเจ้ารูปงามที่ยังไม่ได้ รับการเฉลยว่าเป็นใคร เห็นว่าชายผู้นั้นมีโอกาสดำเนินชีวิตหัวเมืองเหนือ หวังพักผ่อนหย่อนใจ หากแต่ได้ของฝากติดไม้ติดมือกลับพระนครเป็น เมียเก่าเจ้าถิ่น ผู้ยังคงดงงามสะสวยเตะตาชาย จนได้โอกาสทำหน้าที่ ภรรยาอีกครั้งหลังร้างมานาน” เสียงนั้นขาดหายไป “หนังสือพิมพ์ หัวนี้คงว่างมาก ถึงเสียหน้ากระดาศไปกับเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนี้”

“ระหว่างชนของกลับเรือนนอน กระผมได้ยินคนในตลาดคุยกัน เชื่งแซ่ว่าลูกชายของเธอจะย้ายมาเข้าเรียนที่นี่”

คำพูดนั้นทำให้เกริกต้องลดหนังสือพิมพ์ลงเพื่อจะได้มองอีกฝ่าย “นายมั่นใจหรือ”

“กระผมไม่อาจหยุดยั้งเพื่อรอฟังป้า ๆ เขาพูดให้จบได้ แต่ สาบานว่าได้ยินเข้าหูมาแบบนั้น”

“เป็นไปได้อย่างไรที่จะทำเรื่องเข้าเรียนได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ ยกเว้น ก็แต่...”

“ยกเว้นก็แต่ทางฝ่ายพ่อเลี้ยงที่แม่เขาจะแต่งงานด้วยมีเส้นสาย กับที่นี้อยู่บ้าง?”

นั่นคือสิ่งที่เกริกกำลังคิด สมองพลันประมวณผลอย่างแข็งขัน เพื่อหารายชื่อ ‘หนุ่มเลือดเจ้ารูปงาม’ ที่เป็นไปได้ว่า นางอภริตี อินถา กำลังจะสมรสด้วย

มีหนึ่งชื่อที่ผุดขึ้นมา แต่เกริกไม่อยากจะให้เป็นจริงเสียเท่าไร และ พยายามคิดเข้าข้างตัวเองว่าไม่มีทางเป็นจริงได้อย่างแน่นอน

คุณน้าสุดที่รักของเขาคงไม่มีเวลาว่างวิ่งหาเมียเอาตอนนี้อย่างแน่นอน

“แล้วทำไมเจ้าเด็กนั้นไม่ไล่หล่อนมาวันนี้กัน” เกริกพับหนังสือพิมพ์ ยืนมันคินให้แก่เจ้าของ

“คงจะยังไม่ถึงก็เป็นได้นี่ขอรับ เดินทางจากเมืองไกลมันลำบาก ขนาดไหน คุณพี่น่าจะเข้าใจดีตอนที่ต้องเดินทางกลับมาจากปัตตานีจริงไหม”

เกริกไม่สนใจคำออกย่อนั้น เพียงแค่ไปรยยิ้มเย็นเยือก คาดโทษ ทดเอาความผิดนี้เก็บไว้ก่อนเพื่อจะเอาคืนในครั้งหน้า ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นเมื่อไร

“ออกไปเถอะ ฉันอยากนอนเต็มแก”

อามีนถือโอกาสเอนตัววาดแขนกินพื้นที่รอบเตียง “เชิญคุณพี่หนูนที่ออกกระผมได้เลยขอรับ น้องชายผู้นี้จะตั้งใจล่อมเป็นอย่างดี เดี๋ยวนี้ก็เพิ่งเปลี่ยนผ้าปูมา กระผมจะอยากนอนบดเบียดดอมดมเคล้ากับกลิ่นคุณพี่เหลือเกิน”

“นายควรกลับไปใช้บริการเตียงของตัวเอง ห้องหับส่วนตัวก็มี จะคอยรบกวนคนอื่นทำไมกัน ฉันไม่เคยเข้าใจนายเลย” คนตัวบางกว่า ดึงแขนอีกฝ่ายหวังจะให้ลุกขึ้นนั่ง “ฉันจะขอกล่าวด้วยความสัตย์จริง แม้นายไม่คิดจะนอนห้องตัวเองก็เถอะ แต่นายควรเลิกไปข้องสัมพันธ์กับพวกนักเรียนชั้นล่างเสีย จะไปนอนเตียงรวมให้ไม่สมกับเงินค่าหอที่เยอะ¹ ของนายเสียให้ทำไมกัน”

“ก็เพื่อน ๆ อยู่ชั้นล่างกันเสียหมด กระผมจะไม่ค่อยชอบอยู่บนนี้ มีแต่พวกงูเห่า ชูคอวางท่ากร่างใส่กันจนเป็นที่รำคาญตา”

“ยกเว้นฉัน?”

“แน่นอน ยกเว้นก็เพียงแค่คุณพี่เกริกของกระผม” อามีนฉีกยิ้มกว้าง คิ้วแฉ่งบางมากอดไว้แน่น “ถ้าโรงเรียนนี้ขาดคุณพี่ไปคงวังเวงน่าดู”

“นายยอฉันเหลือเกิน แต่ฉันต้องนอนเสียที ว่าจะใจอ่อนให้วันพรุ่งนี้แล้วกัน”

¹ พ่อ

“อย่างน้อยกระผมก็มีความหวังละนะ”

อาหมินกำหนังสือพิมพ์ติดมือไป ไค้งหัวให้รุ่นพี่ที่เคารพเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหายไปด้านนอกประตู

เกริกทบทวนกับตัวเองอยู่สักพักหนึ่ง แล้วก็รีบไปถึงข่าวที่ได้อ่านผ่านตาไปเมื่อสักครู่ เขาพบว่าชื่อ อภิรติ อินธา ติดอยู่ในหัวเขาเสียแล้ว มันพานให้ย้อนกลับไปนึกถึงตอนที่อาหมินบอกเรื่องที่ได้ยินแม่ค้าในตลาดพูดกันว่าเธอจะส่งลูกชายเข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เขาก็ชักอยากเห็นเจ้าชายเมืองเหนือคนทีว่ำนนั้นขึ้นมาเสียแล้วสิ

แต่สิ่งที่กังวลมากกว่าเรื่องนั้นก็คือเจ้าบ่าวปริศนาที่ข่าวพูดถึงกังวลใจเหลือเกินว่ามันจะเป็นชื่อที่เกริกรู้จัก

ช่างมัน เอาไว้คิดต่อพรงนี้

แต่ขอเพียงอย่างเดียว... ขอให้ไม่ใช่เขาคนนันท์แล้วกัน!

3

“เท่านี้ก็กรรมหนักหนา แล้วยังจะมาใช้ความเย็นชาฆ่าอัน²”

เป็นที่ทราบกันดีว่า เกริก ประจิมอารักขา พยายามสร้าง
อำนาจของตัวเองขึ้นมาใหม่หลังจากการล่มสลายของสาแหรก

อามีน เสริมเหล็ก เข้าใจเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้

เด็กหนุ่มหน้าคมผิวแทนรูปร่างกำยำล้ำสันสมชายชาติตรี หวน
รำลึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีกครั้ง ขณะที่กำลังหนุนแขนนอนเอกเขนกอ่าน
หนังสือเกี่ยวกับศิลปะตะวันตกอยู่ได้ต้นไม้ใหญ่

หลายปีก่อน ชาวฉาวเรื่องกบฏเจ้าพระยาประจิมอารักขาเป็น
ที่พูดถึงทั่วทุกหัวระแหง ชนิดที่เป็นกระแสวิกขจรไปทั่วทั้งพระนคร
เพราะหากพูดถึงตามความจริง ตระกูลประจิมอารักขานั้นค่อนข้างมี
บทบาทครอบคลุมเปรียบได้กับกลุ่มคว้นพะมื่นที่ลอบคลุมเหนือเขตนี้
ด้วยการจับธุรกิจทั้งขาวและเทาซึ่งล้วนเอื้อประโยชน์แก่คนใหญ่คนโต
แต่ในเวลาเดียวกันตระกูลนี้ก็ยังคงเป็นที่รักและชื่นชมของแวดวงชนชั้น
กลาง ที่มักเสพข่าวเรื่องการบริจาคเงินก้อนโตแก่องค์กรการกุศลต่างๆ

² ท่อนหนึ่งจากเพลง “เท่านี้ก็กรรม” แต่งโดย ชาลี อินทวิจิตร ทำนองโดย
สมาน กาญจนะผลิน ขับร้องโดย สุเทพ วงศ์กำแหง

ในหน้าหนังสือพิมพ์เสมอ ด้วยฉากหน้าเช่นนี้ จึงไม่แปลกหากทุกคนจะให้ความสนใจไปยังพวกเขาเมื่อเกิดข่าวการก่อกบฏร้ายแรงขึ้น

เจ้าพระยาประจิมอารักขาพร้อมลูกชาย และผู้สมรู้ร่วมคิดอีกกว่าสิบชีวิตถูกตัดสินประหารชีวิตในเวลาไม่นาน เกริก... ลูกชายเพียงคนเดียวของประจิมอารักขาคนลูกกลายเป็นเด็กไร้พ่อแม่ในชั่วข้ามคืนทางการยึดทรัพย์สินสมบัติอันประกอบไปด้วยบ้าน ที่ดิน และเงินก้อนใหญ่เข้ากองคลัง ทางด้านตระกูลของแม่ที่สืบเชื้อสายมาจากในวังก็รังเกียจเสียจนตัดสัมพันธ์กับตระกูลเชยทรรราช ชนิดที่ขอตัดหางปล่อยวัดไม่คิดจะซวยตาแยแสหลานกำพร้าพ่อผู้นี้อีก แม่ที่เหลือเพียงคนเดียวก็เอาแต่ตรอมใจ มีข่าวลือหนาหูว่าเธอกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบขึ้นมาเสียดื้อ ๆ ก่อนจะเสียชีวิตลงในที่สุด

แต่นับว่ายังดีที่ก่อนสิ้นลมเธอมีสติมากพอที่จะเขียนพินัยกรรมทิ้งไว้ ระบุว่าตระกูลเธอจะต้องให้การดูแลพร้อมทั้งส่งเสียค่าเล่าเรียนแก่เกริกลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเธออย่างเต็มกำลัง จนกว่าจะจบการศึกษาและหางานทำได้เป็นหลักเป็นแหล่ง

ในเมื่อเป็นความต้องการที่สั่งเสียไว้ก่อนตาย จะขัดขึ้นไปก็เกรงว่าผู้ตายจะไม่ไปสู่สุคติ เกริกจึงได้รับการดูแลตามคำขอ แต่เป็นการเลี้ยงดูอย่างทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ ไม่รับมาอยู่ที่บ้าน (ที่ถูกเรียกว่า ‘วัง’) และถูกผลักไสไปอยู่กับญาติปลายแถวที่ปัตตานี เกริกเติบโตอยู่ที่นั่นจนอายุครบสิบห้าปีจึงถูกส่งกลับมาพระนคร แต่ทำได้แค่อาศัยอยู่ในโรงเรียนกินนอน ไม่มีสิทธิ์เข้าไปเจียดหรือข้องแวะกับคนในวังของท่านตาให้เป็นที่รำคาญใจ

อย่างไรก็ตาม แม้จะถูกคนในครอบครัวฝ่ายแม่ตราหน้าว่าเป็นลูกของทรรราช แต่เกริกก็ยังมียี่ห้อส่วนตัวในโรงเรียนแห่งนี้เช่นเดียวกับลูกหลานคนมีฐานะ เพียงเพราะทางนั้นกลัวว่าจะเป็นที่ครหา หากปล่อยให้เกริกอยู่แบบตามมีตามเกิดไม่สมหน้าตาของตระกูล เพราะมองกันตามความจริงแล้ว เกริกมีเลือดทางฝั่งนั้นไหลเวียนอยู่ในร่าง

เช่นกัน และที่สำคัญ เด็กคนนี้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหรือ
รู้เห็นกับความผิดของพ่อและปู่ จะถีบหัวส่งเต็มร้อยก็จะดูใจจิตใจดำ
เกินไปในสายตาประชาชนที่ชี้เห็นอกเห็นใจบางกลุ่ม

นั่นคือเหตุที่อาหมินได้พบกับรุ่นพี่สุดที่รัก เพียงเจอกันวันแรกใน
โรงเรียนประจำกลับพูดคุยกันถูกคอโดยแทบไม่ต้องแนะนำตัว ทั้งสอง
สร้างมิตรภาพให้เพิ่มพูนอยู่ไม่นานก็กลายเป็นคนสนิท เกริกมักให้
คำปรึกษาที่ดีและเป็นประโยชน์แก่ผู้น้องอยู่เสมอ ทางอาหมินเองก็
คอยรับฟังเรื่องราวแสนขมขื่นในมุมที่เกริกได้พบเจอจนเกิดความรู้สึก
เห็นอกเห็นใจกัน และสิ่งที่คนทั้งคู่พบเจอเหมือนกันคือไม่สามารถ
เข้ากับสังคมจำลองในโรงเรียนกินนอนแห่งนี้ได้นั่นเอง

ในช่วงแรกเกริกต้องเจอกับปัญหาการถูกกลั่นแกล้งจากกลุ่ม
รุ่นพี่ ที่ยังคงหลงมกมายในเรื่องข่าวกบฏเมื่อหลายปีก่อน แม้จะเคยนึก
รำคาญใจแต่เขาเลือกที่จะปล่อยวาง และหันมาสั่งสมความดีให้เป็นที่
พูดถึงของเหล่าคณาจารย์แทน เกริกสร้างผลงานทางด้านผลการเรียน
ดีเยี่ยม แสดงทักษะความสามารถในการแข่งบิลเลียดจนคว้าถ้วยรางวัล
มาครองในการแข่งกีฬาสมัครโรงเรียนในเครือพระนคร นานวันเข้า
หลายคนจึงเริ่มมองข้ามว่าเด็กคนนี้เป็นแค่ลูกกบฏน่ารังเกียจ กลายเป็น
คนหนุ่มไฟแรงหน้าตาดี เป็นหน้าเป็นตาเชิดชูเกียรติและศักดิ์ศรี
ยกระดับชื่อเสียง และสร้างผลประโยชน์ให้โรงเรียนแห่งนี้มากกว่าอดีต
ที่เคยเป็นมา

เกริกได้ครองทั้งตำแหน่งนักเรียนผู้เป็นที่รักและรุ่นพี่ที่น่าชื่นชม
จนในที่สุดการปกครองเบ็ดเสร็จในระดับผู้นำของอาณาจักรจำลอง
เล็ก ๆ อย่างโรงเรียนประจำแห่งนี้ก็ตกมาอยู่ในมือเด็กวัยรุ่นผู้เป็นลูก
กบฏเพียงผู้เดียว เมื่อเกริกได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียนด้วย
คะแนนเลือกตั้งชนิดขาดลอย

มันสำเร็จแล้ว...

จากลูกทรรราช กลายมาเป็นคนหนุ่มผู้มีชื่อเป็นที่ถูกพูดถึงใน

แวดวงสังคมโรงเรียน

ทางด้านอารมณ์เองก็เจอเรื่องวุ่นวายไม่แพ้กัน เพราะเมื่อแรกเข้าเขาต้องทนอยู่กับการถูกล้อเรื่องชาติพันธุ์เป็นแรมเดือน เคยมีครั้งหนึ่งที่ทนไม่ไหว จัดการเสยหน้าไอ้รุ่นพี่คนนั้นซึ่งเป็นทายาทของข้าราชการระดับผู้ใหญ่ เป็นเรื่องใหญ่โตจนคุณพ่อต้องลงมาจัดการด้วยตัวเอง นั่นนับเป็นวีรกรรมแรกของเขา... ไม่นานนักอารมณ์ก็กลายเป็นที่พุดถึงของเหล่าเพื่อนร่วมชั้นที่นับถือในความใจเด็ด ยอมอำแขนรับเข้ากลุ่ม

ในที่สุดจอมสร้างเรื่องคนนี้ก็กลายเป็นที่รักของเด็กนักเรียนชั้นชั้นชายขอบไปโดยปริยาย เป็นผู้นำกลายๆ ของผู้หน่วยระบบยศบรรดาศักดิ์ที่เขาแต่จ้องกดขี่ เป็นตัวแทนความสะใจในอกของผู้ที่คิดแต่ไม่กล้าลงมือทำ

และแน่นอน... เป็นปัญหาใหญ่ของเหล่าครูบาอาจารย์ที่ต้องคอยรับมืออยู่เสมอ เรียกว่าชื่อเสียงของเขาช่างแตกต่างจากพี่เกริกที่เคารพโดยสิ้นเชิง เปรียบได้กับฟ้าและเหวลึกที่มีดมิด

แต่อารมณ์พอใจและยอมรับสถานะตัวเองได้ดี เขาไม่นึกอิจฉาเรื่องจุกจิกน่ารำคาญพวกนั้นให้ไม่สมชาย กลับนึกยินดีเสียอีกที่รุ่นพี่สุดที่รักได้ดิบได้ดี เพราะนั่นคือสิ่งที่ฝ่ายโน้นคอยบอกเขาว่าต้องการมาเสมอ... **พื้นที่ของตัวเอง**

“นี่! นาย... นายนะ!”

คนนอนอ่านหนังสือข้างใจจนแน่ชัดแล้วว่าเสียงนั้นกำลังเรียกตน เขาจึงละสายตาจากแถวตัวอักษร ยึดตัวขึ้นแล้วพลันมองไปเห็นหญิงวัยกลางคนกำลังเดินผ่านสนามเข้ามาอย่างทุลักทุเลพร้อมกับรองเท้ามีล้นที่สูงเกินความจำเป็น

เธอคือ**พุดซ้อน** อาจารย์ฝ่ายปกครองผู้เป็นที่ขาดของใครต่อใคร ด้วยภาพลักษณ์ที่ชวนให้นักเรียนชายหวาดผวา ผมดัดสันและสวมแว่นสายตาไร้กรอบซึ่งคอยไหลลงมาชิดปลายจมูกจุ่มคล้ายแม่มด

ความเคารพกฎเคร่งครัดเกินจะทน และมักจะลงโทษเด็กเกรทุกคน ด้วยไม้เรียวอยู่เสมอ จึงไม่แปลกหากนักเรียนเห็นเธอเดินมาเมื่อไรก็จะกระเจิดกระเจิงไปคนละทางเหมือนผึ้งแตกรัง จะมีก็แต่อามินที่อาจหาญลุกขึ้นมาต่อกรกับเธอจนเป็นที่ปวดหัว

“ตายจริง!” พุดซ้อนผิดหวังเหลือเกินเมื่อเจอกับศิษย์คู่ปรับ เข้าใจ เธอตั้งใจจะมาเรียกนักเรียนสักคนที่เห็นหน้าเป็นคนแรกเท่านั้น แต่ไม่คิดเลยว่าจะเป็นนักเรียนคนนี้ ไม่แปลกหากสุดท้ายเธอจะเบะปาก สองเท้าที่สาวก้าวอย่างรวดเร็วหยุดชะงักแทบจะทันที

แต่ไม่ใช่แค่ฝ่ายอาจารย์ที่เกิดความไม่สบอารมณ์ ทางด้านเด็กเกรเมื่อเห็นว่าตนโดนแสดงท่าทีใส่แบบนั้นก็ถอนหายใจ ออกจะนึกขำอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ยกมือไหว้ตามมารยาทที่สุภาพบุรุษพึงมี

“คุณครูพุดซ้อน”

“คนอื่นไปไหนเสียหมด” เสียงนั้นวางอำนาจ เหมือนกำลังขีดเส้นแบ่งขาดระหว่างความเป็นครูกับลูกศิษย์

“กระผมยังไม่เห็นใครป่วนเปี้ยนอยู่ในบริเวณนี้ตั้งแต่เช้า”

“ถ้าอย่างนั้นนายเห็นเกริกบ้างหรือไม่”

“วันนี้วันอาทิตย์ พี่ท่านคงยังไม่กลับจากโบสถ์ เดว่าน่าจะอ่านพระคัมภีร์อยู่ที่นั่นจนเย็นขอรับ”

ได้คำตอบแล้วเธอก็หลุดยิ้ม นึกภูมิอกภูมิใจกับนักเรียนคนโปรด ผู้ที่ไม่เคยทำให้ผิดหวัง แต่เมื่อรู้ตัวว่าถูกมองด้วยสายตาขบขันจากคนตรงหน้าก็กลับมาวางท่ากอดอกพร้อมถลึงตาใส่

“แล้วนายล่ะ ไม่คิดจะไปโบสถ์อย่างคนอื่นเขาบ้างหรือ”

อามินแหม่ปาก พยายามสุดความสามารถไม่ให้หลุดหัวเราะไปมากกว่านี้ “ไม่ขอรับ เกรงว่ากระผมคงไปโบสถ์ไม่ได้ ครูน่าจะเข้าใจถึงเหตุผลดี”

พุดซ้อนสะดุ้งกับคำตอบ จริงสิ เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท นึก ๆ ดูแล้วอามินกับเธอก็มีส่วนเหมือนกันอยู่บ้าง ตรงที่ทั้งคู่ต่างอยู่ในเขต

รั้วโรงเรียนแห่งนี้ แต่ไม่สามารถเข้าร่วมพิธีศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ตามที่โรงเรียนส่งเสริม

ครูวัยกลางคนวงกลับมาเข้าประเด็น “ถ้าอย่างนั้นนายตามฉันมา ครูใหญ่ท่านมีเรื่องให้อ้วนให้ช่วย”

“จะไม่ตระเวนตามหานักเรียนคนอื่นหรือขอรับครู” เด็กหนุ่มยกย่อน

“เหลือเกิน! หัดทำตัวเป็นประโยชน์เสียบ้างเถอะ ตามฉันมา!”

เมื่อถูกสั่งเช่นนั้น เห็นทีคงต้องน้อมรับบัญชาแต่โดยดี อามินเก็บข้าวของและหิ้วมันไว้ข้างกาย ก่อนเดินตามครูฝ่ายปกครองโดยไม่ลืมที่จะเว้นระยะห่างให้พอดี ส่วนหนึ่งเพราะความเหมาะสม และอีกส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะกลิ่นสเปรย์ฉีดผมแสนจุนก็ที่ช่วยอำมหางผมของผู้อาวุโสให้เป็นพุ่มเป็นทรงวิจิตรตระการตา

เมื่อเข้าห้องพักครูมา อามินก็พบกับคุณพ่อที่ยังสวมเครื่องแบบเต็มยศ เป็นเพราะท่านเพิ่งกลับมาจากทำพิธีกรรมทางศาสนาที่โบสถ์เป็นแน่ ครูใหญ่กำลังสนทนากับบุคคลปริศนาตรงข้ามโต๊ะ ทั้งสองนั่งหันหลังให้ประตูที่เขาเพิ่งเดินเข้ามา

ทั้งๆ ที่คุณพ่อกำลังยิ้มแยมอยู่แท้ๆ แต่เมื่อเห็นหน้าอามินเข้าก็ทำหน้าเหยเกประหลาดใจ พลันเบนสายตาไปมองครูฝ่ายปกครองเป็นเชิงตำหนิตันที

“ไม่มีคนที่ดีกว่านี้แล้วริพุดซัน!”

“ดิฉันไม่เจอนักเรียนคนอื่นเลยคะคุณพ่อ”

เอาเข้าไป ทั้งคู่คงลืมว่าเขายังอยู่ตรงนี้เหมือนกันกระมัง หรือเขาควรจะหันหลังและย่องออกไปนอกประตู หากที่สงบอ่านหนังสือให้จบและหวังว่าจะไม่ถูกรบกวนอีก

คิดได้เพียงแค่นั้น สุดท้ายเสียงของคุณพ่อก็รั้งเขาไว้

“อามิน ฉันให้อ้วนเธอหน่อยสิ”

“ขอรับคุณพ่อ?”

ผู้อาวุโสที่สุดในห้องผุดยิ้มอ่อนโยน ก่อนผายมือข้างหนึ่งมาทาง
อามีน ซึ่งยังคงทำหน้าที่สงสัยและกำลังสับสนว่าตนเองมาทำอะไรที่นี่
กันแน่

“นี่อามีน หนึ่งในนักเรียนของเราขอรับเจ้าน้อย”

**จังหวะที่หนึ่งในฉากผืนหน้านั้น เครื่องหน้าพร้อมเพรา
อ่อนโยนก็รับสายตาเขาโดยไม่ทันตั้งตัว**

อามีนนิ่งไปทันที

เขาเคยเอ่ยปากชมพีเกริกอยู่เสมอเรื่องความหล่อเหลาเกิน
มนุษย์มนา แต่คนตรงหน้าต่างออกไป แม้ไม่ได้ดูเนียบเป็นระบบ
ระเบียบดูตั้งใจปั้นแบบกรีก แต่กลับเป็นการผสมผสานในปริมาณที่
เหมาะสม อีกทั้งยังหยอดความใสซื่อตามลงไป เกิดเป็นความสดใ
ชื่นใจ สามารถเรียกสายตาผู้อื่นให้จับจ้องก่อนที่จะฝ่ายเจ้าตัวจะทัน
สังเกต

และยังอยู่ในเครื่องแต่งตัวตามชนบล้านนาเช่นนี้... เหมือน
กับว่าคนตรงหน้าเป็นตัวละครจากนวนิยายประโลมใจสตรีอย่างใด
อย่างนั้นไม่ผิดเพี้ยน

แต่ดูคล้ายกับว่ายังเป็นเด็กน้อยโตไม่ได้ม้วยอยู่เลย

รู้ตัวอีกที อามีนก็เป็นฝ่ายผุดยิ้มออกมาเองเสียแล้ว

“อามีน! อามีนเอ๊ย!”

“ขอรับคุณพ่อ!” มัวแต่เพลินใจจนลืมไปว่าถูกเรียกมาคุย

“มัวแต่เหม่ออะไรอยู่...”

อามีนเดาว่าที่ครูใหญ่ใจดีกับเขาผิดปกติเป็นเพราะไฉนหน้าแขก

“นี่ อามีน เลิร์มเหล็ก ขอรับเจ้าน้อย มันจะพาเจ้าน้อยไปส่งที่
เตียงประจำของท่าน”

เจ้าน้อย?

แล้วอามีนก็นึกขึ้นมาได้ หรือนี่จะเป็น ‘น่านปิง อินตา’ ลูก
แม่หม้ายที่จะแต่งงานใหม่และย้ายลงมาอยู่พระนครอย่างที่ได้ยินมา

เอาละวา เจ้าไหว้เขาแล้วสิ

“นี่ เจ้าน้อยนานบิง อินตา ท่านให้เกียรติมาศึกษาหาความรู้ที่โรงเรียนของเรา ท่านจะเข้ามาเป็นรุ่นน้องของนายอีกหนึ่งคนล่ะ” ด้านพุดซ้อนก็มีท่าทีใจดีเกินความจริงไม่ต่างจากครูใหญ่

อาหมื่นเห็นแล้วยากหัวเราะขึ้นมาอีกรอบ นอกจากการศึกษาชั้นเยี่ยมแล้ว โรงเรียนแห่งนี้ยังมีบุคลากรสร้างภาพเป็นที่หนึ่ง

เห็นเรียกเจ้าน้อยกันเต็มยศเช่นนี้ เห็นทีครูๆ คงไม่ได้มองเด็กคนนั้นเป็นแค่ศิษย์แน่นอน

คนยืนอยู่ยกมือพนมรับการเคารพ และคงไม่เป็นการดีหากเขาจะเฝ้าผู้ปกครองของเด็กซึ่งนั่งอยู่ถัดกัน “...คุณพ่อ”

“ตายจริง!” ครูฝ่ายปกครองแหงเสียงดังอย่างตกตกใจ เธอเบิกตาโพล่ง ส่งเสียงตำหนิมาจากอีกมุม “นั่นไม่ใช่...”

ไม่ทันได้กล่าวจบประโยค คนถูกพาดพิงก็พลันลุกขึ้นยืน เห็นว่าแต่งชุดอย่างภาคเหนือเช่นเดียวกัน แต่เป็นอย่างต่ำศักดิ์กว่า ดูไม่เต็มยศเท่าผู้มีเชื้อเป็นเจ้าชายเช่นนานบิง

นี่มันละเมิงละครอะไรกันวะ

“ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นญาติของเจ้าน้อยท่านหรอก”

เห็นสภาพนี่คงเป็นพี่เลี้ยง หูหน้อยก็อาจจะเป็นคนขบถก็ยอมได้

ไม่มีคำอธิบายที่ช่วยให้กระจ่างมากกว่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ไม่ได้เรียกให้อาหมื่นสนใจใคร่รู้สักเท่าไร ใบหน้าคมเข้มพยักรับทราบ แต่ต่ายังจับจ้องอยู่ที่เด็กชายย่างเข้าสู่วัยรุ่นผู้มียศตาเป็นถึงเจ้าชายแดนไกล

นานบิงรู้สึกได้ว่าถูกจ้องเกินความจำเป็น ขวนให้เขาอึดอัด แต่ไม่รู้จะทำอะไรดีจึงกระแอมกระไอและเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

“ถ้าอย่างนั้น กระผมมาส่งเจ้าน้อยเพียงเท่านี้นะขอรับคุณพ่อ อย่านะอย่าดูเด็กมันเสียด้วย อย่าถือยศว่าเป็นถึงเจ้าฟ้าอะไรให้มาก

นัก หากจำเป็นต้องลงโทษก็ขอให้ท่านจัดการได้เลย อย่าลังเล”

“เราจะทำให้เต็มທີ່สมกับที่คุณอภิตีและท่านพ่อเลี้ยงให้ความไว้วางใจ”

พ่อเลี้ยง? หรือชายผู้นี้จะเป็นว่าที่สามีใหม่อะไรนั้น แต่แล้วทำไมถึงใส่ชุดเหนือตามธรรมเนียมภรรยาเร็วนัก ยังไม่ทันได้ตกแต่งให้เป็นเรื่องเป็นราวตามครรลอง

คิดไปก็ปวดหัว อามินจึงสรุปกับตัวเองว่าจะไม่สนใจเรื่องนี้อีก ตอนนี้ใจเขาจดจ่ออยู่ที่การกลับไปอ่านหนังสือให้มันจบเล่ม เพราะชักเบื่อหน่ายเต็มทน

“รบกวนเชิญทางนี้ค่ะพ่อเลี้ยง” พุดซ้อนยินดีทำหน้าที่ส่งแขกโดยไม่ต้องให้ผู้ใดมาชี้หน้า ดวงตาเธอเปล่งประกาย เงยหน้ามองชายวัยกลางคนที่สูงกว่าเธออย่างเหนียมอายไม่เป็นตัวเอง “ไม่ทราบว่ารัดท่านจอดอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“รบกวนนำผมไปที่โบสถ์ก่อนเถอะครับ ผมนัดเจอหม่อมราชวงศ์เรกไกรวัลที่นั่น ท่านไม่ได้เข้ามาพูดคุยด้วยเพราะเห็นว่าจะไปเดินสำรวจเพื่อรำลึกความหลังเมื่อครั้งยังเรียน ณ ที่แห่งนี้สักหน่อย”

“ดิเรกนี่นะ! แทนที่จะมาหาให้ครูหายคิดถึงเสียบ้าง”

“ถ้าเช่นนั้น คุณพุดซ้อนไปเจอท่านพร้อมกับผมเลยจะเป็นไรไป” การพูดการจาของชายผู้นี้ช่างมีเสน่ห์ไม่เบา “ลาก่อนนะขอรับคุณพ่อ”

พอหนุ่มใหญ่ผายมือเชิญ พุดซ้อนก็เหมือนจะเขินขึ้นมาเสียดื้อ ๆ เธอทัดผมด้วยมือเหี่ยวของสาววัยทีนทีกไร้สามี ขาสืบ ๆ ก้าวนำออกไปอย่างอ้อยอิ่ง คอยดูที่ท่าว่าเมื่อไรอีกฝ่ายจะเดินตาม

อามินขำภาพนั้น แต่เป็นอันต้องสะดุดไปเมื่อกวาดสายตากลับมาเจอเจ้าชายน้อย ที่กำลังถลึงตาใส่อย่างคนไม่พอใจเพราะเห็นผู้เยาว์อย่างเขาทำท่าที่ก้าวร้าวใส่ผู้อาวุโสกว่า มีหน้าซำกลับกลายเป็นว่าเขาเกิดรู้สึกผิดเสียได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรมาคิดเชื้อพังเจ้าชายวัยเพ็งผ่านหน้าควมไร้เดียงสาเช่นนี้เลย

ยศเจ้านี่มันศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ สិនะ อยู่ใกล้ที่รักก็ต้องจำยอม
อยู่ได้อาณัติไปโดยปริยาย

แต่อย่างทีพี่เกริกเคยพร่ำบอกกับเขา ที่โรงเรียนกินนอนแห่งนี้
เราทุกคนเท่าเทียมกัน หากมีใครคนหนึ่งโดดเด่นเป็นแท่งสูงกว่า
ชาวบ้านก็จะถูกทุบราบเป็นหน้ากลองโดยไม่ทันตั้งตัว

อาหมื่นเหลือบมองน่านปิงอีกครั้ง มีอะไรบางอย่างส่งสัญญาณ
บอกเขาว่าควรจับตามองเด็กคนนี้เสียให้ดี

การปรากฏตัวของดาวดวงใหม่? เห็นทีโรงเรียนนี้จะมีเรื่องสนุก
เพิ่มขึ้นอีกเรื่องเสียแล้ว

**พระคัมภีร์ฉบับสังคายนาเล่มล่าสุดถูกเปิดอ่านโดยนักเรียน
ชั้นเยี่ยมของโรงเรียนกินนอนแห่งนี้**

นิวยาวเรียบพลิกกระดาดเพื่อขึ้นหน้าใหม่ อ่านบรรทัดแรกอย่าง
ตั้งใจผ่านแว่นสายตา ท่ามกลางความสงบไร้เสียงจ้อแจของผู้คนใน
โบสถ์ประจำโรงเรียนยามเสร็จสิ้นพิธี

เกริกใช้เวลาที่นี้เสมอเมื่อต้องการอยู่กับตัวเอง สำหรับเขา ใน
อดีตแล้ว วันจันทร์ถึงวันศุกร์เปรียบได้กับการออกรบแสนยาวนาน
วันหยุดสุดสัปดาห์จึงเป็นเหมือนการพักผ่อนหลังจากเหนื่อยสาวยตัว
แทบขาดมาหลายวัน เพราะนอกจากต้องบากบั่นตั้งใจเรียน เกริกยัง
ต้องคอยสู้กับการรักษาหน้าตาเพื่อสร้างมาตรฐานให้แก่ชื่อเสียงของ
ตัวเอง และยิ่งวันพรุ่งนี้จะเป็นวันเปิดภาคเรียน เขายังต้องการความ
สงบยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ เพราะดูท่าแล้วเทอมใหม่คงจะสร้างความวุ่นวาย
ให้แก่ประธานนักเรียนอย่างเขาน่าดู และยิ่งเป็นปีการศึกษาสุดท้าย
ก่อนเรียนจบเช่นนี้ เกริกคงต้องทำงานหนักยิ่งกว่าเดิม

เสียงฝีเท้าดังขึ้นต่อนั้น ใครบางคนกำลังเดินเข้ามาในโบสถ์
แห่งนี้ ผ่านช่องทางแคบ ๆ ที่ตีพรมสีแดงสดทอดยาวสู่ทางเขนเหนือ
โตะหมู่บูชาด้านหน้า

**“ที่นี่ไม่เคยเปลี่ยนไปสักนิด เคยไม่ชอบมาที่นี่ยังไร
ปัจจุบันก็ยังคงเป็นเช่นนั้น ไม่ต่างจากเดิม”**

รอยยิ้มของเกริกผุดขึ้นก่อนที่เขาจะได้เห็นหน้าผู้มาใหม่เสียอีก
เมื่อวางหนังสือแล้วหันไป เขาประสาธตากับชายรูปร่างในเครื่องแบบ
ราชการทหาร... รอยยิ้มสดใสที่กว้างขึ้นกว่าเดิมเมื่อแน่ใจแล้วว่าชาย
ผู้นั้นคือคนที่คุ้นเคยเป็นอย่างดี

“อย่าให้คุณพ่อได้ยินประโยคที่ออกจากปากคุณน้าเมื่อครูนั่น
เชียว”

“กังวลอะไร เห็นมีแต่เราแค่สองคน”

นักเรียนหนุ่มเดินไปหาคนผู้นั้นอย่างเชื่องช้า พยายามข่มความ
รู้สึกถึงโศกแสนดีอกดีใจที่ได้เจอกัน “กระผมนึกว่าคุณน้าจะไม่มาหา
กันเสียแล้ว”

“ได้อย่างไรกัน ใครล่ะที่เคยบอกว่าน้าคือญาติฝ่ายแม่ที่ใจดี
ที่สุด”

เกริกหัวเราะเมื่อได้ยินแบบนี้ “เห็นทีจะเป็นกระผมเองนะสิ
ขอรับ”

พูดจบก็พลันยกมือขึ้นมาประนม แต่เป็นฝ่ายคนน้าเสียเองที่พุ่ง
เข้าไปกอดคนตัวเล็กกว่า ยุติการแสดงความเคารพกันไปโดยปริยาย

เกริกจมอยู่ในอ้อมกอดนั้น ภาวนาให้มันเนิ่นนานเพื่อจะได้
ละเลียดความอ่อนโยนที่แผ่ออกมาจากร่างกายคนตรงหน้า

ชายผู้สง่างามผู้นี้คือ **ม.ร.ว. ดิเรกไกรวัล เกษมดิศกุล** ดำรง
ตำแหน่งทนายคดีใหญ่รับราชการในรั้วในวัง และมีศักดิ์เป็นน้าแท้ๆ
เนื่องจากเป็นน้องชายของแม่ผู้ให้กำเนิด นายเกริก ประจิมอารักขา

ทุกครั้งที่เกริกนึกถึงความขมขื่นมากมายที่เข้ามาเล่นตลกในชีวิต
จะมีใบหน้าดิเรกเป็นข้อยกเว้นเสมอ นายทหารหนุ่มผู้อ่อนโยน ขี้เล่น
แสนอบอุ่น ที่ก่อนเกิดข่าวกบฏเคยการุณย์กันเช่นไร หลังจากนั้นก็
ยังคงเป็นเหมือนเดิมไม่ต่างกัน

คุณน้ำใจดีกับเกริกเสมอ แม้ยามโดนเนรเทศไปอยู่ปัตตานียังใจดีส่งจดหมายพุดคุยทุกสัปดาห์ การรอคอยจดหมายฉบับเล็ก ๆ ซึ่งจำหน้าซองด้วยที่อยู่บ้านท่านตาแสนน่ารังเกียจ กลายเป็นความสุขแสนมหัศจรรย์ของเด็กคนหนึ่ง เกริกเทิดทูนและเคารพดิเรกไม่ต่างจากพ่อและแม่แท้ ๆ หากอีกฝ่ายไม่นับเขาเป็นคนในครอบครัว แต่เกริกจะเก็บเขาไว้เป็นญาติผู้ใหญ่ที่รักสุดหัวใจโดยไม่คิดขออนุญาต เป็นเทวดายามยากที่นึกถึงเมื่อไร ใบหน้าใจดีนั้นจะช่วยคุ้มครองให้พ้นภัย จิตใจสงบสุข

เขารักคุณน้ำเหลือเกิน จนหลายครั้งเกิดการตั้งคำถามว่า... หากไม่มีชายผู้นี้ เกริก ประจิมอารักขา จะทรมานชีวิตอยู่มาถึงอายุสิบเจ็ดย่างสิบแปดปีแบบนี้ได้อย่างไร ดิเรกคือที่พึ่งทางใจเพียงหนึ่งเดียว เดือนสติให้รู้ว่ายังมีใครอยู่ข้างหลังเมื่อยามไร้สิ้นแล้วซึ่งเทือกเถาเหล่ากอ

คนสูงกว่าเซยคางหลานให้เงยหน้าขึ้นมามองกัน “สงสัยที่ปัตตานีจะไม่มีของอร่อย หลานฉันอยู่ก็ปีไม่เคยอ้วนพื้ขึ้นเลย”

“ใครจะเหมือนคุณน้ำล่ะขอรับ ดุชิ ตัวโตเอา ๆ เห็นทีครึ่งหน้าคงต้องได้เรียกน้ำหนักกันเสียเป็นแน่”

“นี่หลานกล่าวน้ำเชียวรี” ผู้เป็นน้ากอดรัดคนตรงหน้าอีกครั้งด้วยความมั่นใจ รู้สึกได้ว่าหลานของเขาตัวสูงขึ้นกว่าเดิมเป็นเท่าตัว “เป็นเด็กดีเหลือเกิน มารอยังจุดนัดพบก่อนเวลานัดหมายที่นัดแนะกันไว้ในจดหมายเสียอีก”

“อันที่จริงตัวกระผมมาที่นี่ทุกวันอาทิตย์อยู่แล้วขอรับ ก็เลียดือโอกาสนั่งเล่นอยู่เสียเลย จนได้เจอหน้าคุณน้ำแสนคิดถึงคนนี้นั่นแหละ”

“ว่าไปโน่น” รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปาก ดิเรกเอามือไพล่หลังเดินหนีหลานมาอีกฝั่งเพื่อสำรวจผนังโบสถ์ดังดงามเก่าแก่ ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปนับตั้งแต่เขายังเป็นนักเรียน “ที่จริงแล้ว นอกจากมา

เยี่ยม น้ำจะมาแจ้งข่าวหลานไปในทีเดียว”

“ขอรับ? ข่าวอะไรกัน”

“เชื่อว่าหลานจะต้องดีใจกับน้ำเป็นแน่” พุดจบก็เอี้ยวคอมาไขว้รอยยิ้มครู่หนึ่ง ก่อนเหม่อมองไปยังด้านบน **“น้ำจะแต่งงาน”**

คำพูดนั้นเหมือนมาพร้อมกับหินก้อนใหญ่ ที่หล่นดับใส่หัวเกริกอย่างหลบเลี่ยงไม่ได้ **“แต่งงาน?”**

“ใช่ แต่งงาน”

“แต่...” คำถามมากมายผุดขึ้นพร้อมกับสีหน้าที่วิตกกังวล แต่มันผสมปนเปกันจนไม่สามารถถลั่นกรองออกมาเป็นคำพูดให้เปล่งเสียงออกไปได้

“หลานประหลาดใจละสิ” ดิเรกยังคงยิ้ม หลงนึกว่าอีกคนจะยินดีเกริกเปลี่ยนสีหน้าทันที แสร้งยิ้มอย่างทรมานก่อนจะเดินเข้าไป **“กระผมไม่เคยรู้มาก่อนเลย”**

“รู้ก็แปลก เพราะน้ำไม่เคยเขียนเรื่องนี้ลงในจดหมาย”

อ้อ... เป็นอย่างนั้นสินะ หลงเชื่อว่าเราสองคนจะคุยกันได้
ทุกเรื่องเสียอีก

“ที่จริงน้ำวางแผนจะพูดถึงเรื่องนี้อยู่บ่อยครั้ง แต่คิดว่าไหนๆ ก็จะได้เจอกันเป็นๆ ในวันเปิดเทอมแบบนี้ แจ้งข่าวกันต่อหน้าไปเสียทีเดียวคงเหมาะสมกว่า”

“ถามได้หรือไม่ขอรับว่าเธอคือใคร”

“ไม่แน่ใจว่าหลานจะรู้จักหล่อน” ผู้เป็นน้ำเดินเข้ามาวางมือไว้บนกลุ่มผมนุ่มมือ **“หล่อนชื่อ อภิรติ อินตา”**

ครั้งแรกเป็นหินก้อนใหญ่ ครั้งนี้คงเป็นสายฟ้าฟาดเป็นแน่ที่กำลังใจเต็มๆ กลางศิรชะ

บุรุษปริศนาที่กล่าวไว้ในหน้าหนังสือพิมพ์คือน้ำของเขาเอง
อย่างนั้นหรือ... เป็นอย่างที่กังวลจริง ๆ หรือ

โลกนี้มันซักจะไม่ยุติธรรมกันเกินไปแล้ว!

“เหมือนหลานไม่พอใจ...”

“เปล่าหรือขอรับ กระผมตกใจเสียมากกว่า” เมื่อทำได้แค่นั้น ยิ้ม ก็คงต้องปล่อยให้มันเป็นไป “เธอเป็นหม้าย?”

ดิเรกออกจะติดใจกับคำพูดนั้นอยู่บ้าง “แล้วอย่างไรงั้น”

“กระผมสงสัยถึงความเหมาะสม ศักดิ์ศรีของตัวคุณน้ำ รวมทั้งท่านตา...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ท่านพ่อสนับสนุนฉันเต็มที่... ความจริงก็เป็นทุกคนเห็นชอบกันหมด มีเพียงเธอที่ทำเหมือนโกรธอยู่ตรงหน้าฉันเท่านั้น”

คำสรรพนามที่เปลี่ยนไปคล้ายกับอาวุธร้ายแรงที่โจมตีเข้ากลางใจของเกริกอย่างจัง นัยน์ตาโคกกลับสนและร้อนด้วยความชื้น เด็กหนุ่มอยากร้องไห้ เพียงแต่ยังไม่กล้าให้น้ำตาเอ่อไหลออกมาให้เป็นที่ดูแคลน

เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน คุณน้ำรักคนอื่นได้อย่างไร คุณน้ำไม่เอ็นดูหลานที่ถูกทอดทิ้งคนนี้แล้วหรือ

...หรือที่จริงตัวเขาไม่เคยสำคัญกับคุณน้ำแม้สักครั้ง

แต่ในใจอันแตกสลายดวงนี้มีแต่คุณน้ำ... ม.ร.ว. ดิเรกไกรวัล เกษมดิศกุล เป็นผู้ครอบครองเพียงคนเดียว

“กราบขออภัย กระผมมันแสบที่พูดอะไรออกไปอย่างไม่เหมาะสมไม่ควร”

“อย่าห่วงน้ำเลยเกริก น้ำมีความสุขดี แล้วเธอจะชอบภริยี่หล่อนเป็นหญิงที่น่าชื่นชมยิ่งกว่าใคร”

เอาอะไรมาตัดสินใจแทนกัน!

“และหากพูดกันในเรื่องศักดิ์ศรีตามที่หลานอ้าง... แม้เป็นหม้าย แต่น้ำว่ามลทินของภริยียังมีน้อยกว่าลูกกบฏอย่างหลานนัก จริงไหม”

“...”

ร้ายแรง... มันช่างร้ายแรง ทำให้ถึงได้ใจดำเหลือเกิน

แค่แสดงความสงสัยต่อผู้หญิงคนนั้นเพียงครั้งเดียว ยังทำเอาคนที่เคยอ่อนโยนอารมณ์คุกรุ่นถึงเพียงนี้ อนาคตคงไม่ต้องคาดเดา ไม่มีทางที่ใครจะกล้าจบบังคับผู้หญิงของคุณชายดิเรกเป็นแน่ แม้การอ้างถึงด้วยวาทะก็คงเป็นความผิดร้ายแรง

“ถ้าอย่างนั้น...” เกริกแอบปาดน้ำตาที่ไหลลงมาอาบแก้ม ในจังหวะที่อีกฝ่ายหันหน้าหนี เพราะยังคงหมองซุ่นที่ผู้เป็นหลานทำพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ควร “กระผมก็ขออวยพรกับคุณน้ำด้วยใจจริง ขอให้เป็นที่รักที่สุขสมตามปรารถนา นำพากันไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง”

“น้ำไม่ได้คิดจะมาหาเพื่อรับฟังคำเสียดสีนะเกริก หวังใจไว้อย่างเดียวว่าหลานจะยินดีต่อกันเพียงเท่านั้นบ้าง”

“กระผมไม่สามารถเสแสร้งแสดงความรู้สึกได้หรอก”

“แล้วมันเป็นเรื่องอะไรหลานถึงแสดงพฤติกรรมไม่น่ารักเช่นนี้!”

เกริกถอยหนีอย่างหวาดผวา ไม่นึกว่าผู้เป็นน้ำจะสาวเท้าเข้ามาอย่างเด็ดดาลด้วยท่าที่ชวนหวาดกลัว

ไม่มีทางที่เกริกจะหาคำตอบมารองรับคำถามนั้นโดยไม่กระทบกระทั่งถึงศีลธรรมจรรยาได้เลย

เขารักดิเรก นึกสงสัยกับตัวเองอยู่หลายครั้ง... ว่ารัก... มากกว่าในฐานะคุณน้ำผู้มีพระคุณหรือไม่

“กระผมผิดเอง ไม่มีเหตุอะไรขอรับ”

“หลานสำคัญกับน้ำมากนะ หากไม่พอใจก็แค่เคารพการตัดสินใจของน้ำเสียบ้าง อย่างน้อยก็ไม่ใช้กระทำให้เสียด้วยท่าทีเช่นนี้”

เกริกไม่สามารถมองหน้าดิเรกได้จริง ๆ สบตากันเมื่อไรคงเศร้าและฟูมฟายกว่านี้ ซึ่งนั่นไม่เหมาะสมเอาเสียเลย

“คงต้องเป็นงานแต่งที่เอิกเกริกสนุกสนานเป็นแน่ เสียตายที่กระผมคงไปร่วมงานให้เหินกับตาด้วยไม่ได้”

“น้ำจะขออนุญาตท่านพ่อถึงเรื่องนี้เอง อย่างไรก็ตามน้ำก็อยากให้

เกริกมาร่วมเป็นสักขีพยานไม่ต่างจากใคร”

“ขอบพระคุณเหลือเกินขอรับ แต่คุณน้ำไม่จำเป็นต้องพยายามเลย”

“เกริก...”

“กระผมคงต้องขอตัวลาเสียที ขึ้นช้ากว่านี้จะเตรียมแผนงานปฐมนิเทศไม่เสร็จเอาได้”

เกริกกลับไปรวบสัมภาระขึ้นมาอุ้ม ทำท่าจะเดินก้มหน้าก้มตาผ่านผู้ใหญ่ใจร้าย แต่สุดท้ายมือเขากลับถูกรั้งไว้ด้วยมือหนาใหญ่ และใช้นิ้วหัวแม่มือลูบไล่คล้ายกับต้องการปลอบโยน

“รับไว้เสีย”

ของสีแดงถูกยื่นมา เกริกรู้ว่ามันเป็นค่าอุปถัมภ์พิเศษที่ดิเรกเตรียมไว้ให้ทุกครั้งเมื่อเจอหน้ากันเพราะปากคุณน้ำรู้ว่าเงินส่งเสียจากบ้านเกษมดิศกุลไม่ได้เยอะเท่าที่ควรจะเป็น

แต่ก่อนเคยมองว่ามันเป็นของขวัญได้อย่างไรนะ ไม่น่าลำบากเลย “คุณน้ำเก็บไว้เถอะขอรับ เงินที่ส่งไปรษณีย์มาครั้งก่อนยังพอเหลืออยู่บ้าง และกระผมเชื่อว่าช่วงหลังมานี้คุณน้ำอาจจะเป็นฝ่ายต้องการเงินมากกว่า เพื่อใช้เป็นทุนสำหรับงานแต่งและอีกหลายเรื่องยับย่อยที่กระผมไม่มีวันเข้าใจ”

“เกริก...”

“เจอกันเมื่อถึงวันมงคลขอรับคุณน้ำ ขอให้เดินทางกลับวังโดยปลอดภัย”

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น จะรังอะไรกันก็คงยุ่งเหยิงเสียเวลาเปล่า ดิเรกจึงปล่อยมือเพื่อให้หลานเป็นอิสระ เขามองตามเกริกที่เดินออกไปนอกโบสถ์ด้วยความละอายใจ พลันนึกขึ้นมาได้ว่าบางทีตัวเขาเองอาจจะแสดงพฤติกรรมไม่สมควรเกินขอบเขตออกไป ไม่ใช่แค่ฝ่ายหลานแต่เพียงผู้เดียว

4

“แม่แต่คนที่เขี้ยวแกร่งที่สุด ก็มีน้ำตาได้เหมือนกัน”

“จะมาอยู่ที่นี้นานเท่าไรหรือคะคุณพ่อเลี้ยง”

“น่าจะสักสองสามเดือนน่าจะครับ อยู่สะพานตรวจตรากิจการ
ห้างเฟอร์นิเจอร์ให้แล้วเสร็จ ก็จะกลับไปประจำที่ปางไม้ทันที”

“ธุรกิจเติบโตขึ้นมากโข ถือว่ายิ่งใหญ่สมฐานะพ่อเลี้ยงเสียจริง
นะคะ”

“ไม่หอรอครับคุณพุดซ้อน คุณเอาเถิด ผมยังแต่งตัวเซยสะบัด
สภาพอย่างกับพวกบ้านป่าเมืองเถื่อนไม่มีผิด”

“เห็นพ่อเลี้ยงแจ่ว่าเมื่อเข้านี้มีพิธีรับขวัญที่บ้านเกษมดีศกุล
นี่คะ จะแต่งตัวตามประเพณีคงไม่แปลก ไม่มีใครกล้าติเตียนท่านหอรอ
คะ”

“ที่ผมไม่เปลี่ยนชุด ก็เพราะเกรงว่าคุณพุดซ้อนจะรอนานเอา
นะสิครับ”

ครูฝ่ายปกครองหน้าแดง เธอนึกเงินอายกับท่าทีกันเองของ
คนใหญ่คนโตแห่งภาคเหนือ พุดซ้อนเกี่ยวผมทัดหูเป็นรอบที่ร้อย หด
ไหล่ย่อตัวจนคล้ายกับว่าร่างกายเหลืออยู่เพียงคืบเดียว

จะว่าไป ‘พ่อเลี้ยงเมืองราม’ ก็มีลักษณะตรงตามชายในอุดมคติ

ของเธอเสียเหลือเกิน

เริ่มจากรูปร่างสูงโปร่ง แม้สวมชุดมิดชิดก็เดาออกว่ามีมัดกล้ามเนื้อกำยำ ผิวขาวตามถิ่นฐานกำเนิด แต่ดูเป็นผู้ชายลุยกางไกลความสำราญตามประสาคนทำงานกลางแจ้งเพราะพ่อเลี้ยงท่านทำธุรกิจปางไม้ใบหน้าละมุน แม้ตาจิกดุจเหยี่ยวทว่าเห็นได้ถึงความอ่อนโยน สันจมูกโด่ง ปากรูปสวยพอเหมาะ แม้รูปลักษณะจะเห็นว่าออกไปทางเจ้าเล่ห์ แต่นั่นช่างขัดแย้งกับความสุภาพอันเป็นนิสัยที่แท้จริงเหลือเกิน ซึ่งนั่นนับเป็นเสน่ห์น่าชื่นชม เมืองรามคูเป็นชายผู้ทะมัดทะแมงคล่องแคล่วไม่ต่างจากบรรดานักเรียนของฟุดชั่นทั้งหลาย ที่อายุอานามก็ตะเข้ววัยสามสิบตอนกลางไปแล้ว และเมื่อเห็นโฉมตัวจริงก็ไม่แปลกที่ได้ยินมาว่าพ่อเลี้ยงเป็นที่พุดถึงของสาวน้อยสาวใหญ่ในแคว้นแดนเหนือชนิดปากต่อปาก

เห็นว่าปัจจุบันยังคงโสดอยู่... ฟุดชั่นคนนี้คงมีหวังกระมัง!

ชื่อของเมืองรามเริ่มมีบทบาทในพระนครในช่วงหลังมานี้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเงินของเขา พ่อเลี้ยงได้ชื่อว่าเป็นเศรษฐี เพราะครอบครองธุรกิจน้อยใหญ่มากมาย แต่ที่เห็นจะถูกกล่าวถึงมากที่สุดคงเป็นการได้รับสัมปทานป่าไม้ ส่งออกไม้และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้แก่ผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งในพระนครและประเทศใกล้เคียง ลูกค้ายวนเอ่ยชื่นชมถึงความประณีตในงานฝีมือ อันเป็นที่รู้กันว่าสินค้าที่ผลิตจากปางไม้ของพ่อเลี้ยงเมืองรามไวใจได้ในเรื่องคุณภาพแน่นอน

แม้จะดูเป็นเรื่องราวชีวิตของบุคคลที่ประสบความสำเร็จ แต่แท้จริงแล้วเมืองรามก็มีเรื่องน่าเศร้าที่คอยกัดกินหัวใจอยู่เสมอ...

เหตุโศกนาฏกรรมครั้งนั้นเกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน ลูกชายวัยสิบสี่ปี รวมถึงภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์แปดเดือน... เสียชีวิตจากเหตุเรืออัปปางน่าสลดที่ปากน้ำโพ

ทั้งคู่กำลังเดินทางกลับปางไม้ของเมืองราม หลังเสร็จธุระจากการเยี่ยมญาติซึ่งเป็นมารดาของภรรยาและยายของลูกชายตน

วันนั้นเมืองรามใจสลาย เหมือนโลกทั้งใบถล่มลงตรงหน้า เหลือเพียงเขาคนเดียวที่ยังยืนอยู่และน้อมรับความเจ็บปวดที่ถาโถมเข้ามาไม่หยุดยั้ง

มันช่างหดหู่... โดดเดี่ยว... และเศร้าหมองไปพร้อมกัน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทุกครั้งเมื่อเมืองรามเข้าพระนคร เขาจะกระวนกระวายใจ พลันนึกไปถึงความโศกาอาดูรที่ยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขมัน ถ้าวันนั้นเขาเพียงแค่พูดว่า ‘ไม่ให้ไป’ ผู้เป็นดวงใจทั้งสามคนคงไม่ด่วนจากไปเร็วขนาดนี้

หรือไม่ก็ถ้าวันนั้นเป็นเขาที่ร่วมเดินทางไปด้วย ดีเสียอีก จะได้จากโลกนี้ไปพร้อมกัน

แต่ความจริงก็คือความจริง เมืองรามไม่สามารถเปลี่ยนอดีตได้ ทำได้เพียงแค่ใช้ชีวิตด้วยหัวใจที่แตกกระแหงไปตลอดกาล

เหมือนขณะนี้... ที่ภพวันวานย้อนกลับมาอีกครั้ง เมืองรามกำมือแน่น แม้ริมฝีปาก ช่มกลิ่นความเจ็บแสบของแผลเป็นจากอดีต และผุดยืมให้แก่ครุสาวที่เดินมาเคียงข้างกัน

“แต่ถึงอย่างไร ผมก็ขอภัยแทนอภริตีเธอด้วย เธอมีเรื่องต้องไปสะสางตามประสาวาที่เจ้าสาว และเธอหวังว่าครุทุกท่านจะเข้าใจ”

“โธ้ย! ไม่เห็นจะเป็นอะไรนี่คะ ฝากบอกเธอเช่นกันค่ะ” พุดซ้อนตอบ ถึงแม้จะเกิดความคลางแคลงใจถึงการเลี้ยงดูลูกของอภริตีก็ตาม... แม้จะอะไรที่สำคัญเช่นนี้ เธอกลับเลือกที่จะไปทำธุระส่วนตัวแทนอย่างนั้นหรือ กังวลเหลือเกินว่าอภริตีเธอใส่ใจนานัปการว่าที่ลูกศิษย์คนใหม่ของพุดซ้อนบ้างหรือเปล่า

แม้ธรรมชาติจะเป็นคนชอบสอดรู้ แต่พุดซ้อนกลับเลือกที่จะเงียบไว้ สัตถุญากับจิตวิญญานครุผู้ให้ของตัวเองว่าจะดูแลนานัปการให้สุดความสามารถเท่าที่ทุกอย่างจะเอื้ออำนวย

“โอบอ้อมอารีเสียว่ะ อาสามาทำธุระแทนผู้อื่นแบบนี้”

“นานัปการก็เป็นเหมือนหลานผม ผมกับพ่อของเจ้าน้อยแถมเป็น

เพื่อนกันมานาน สนทนากับตระกูลอินถาอย่างกับเป็นญาติเสียอีก” เมืองรามอธิบาย “ผมเข้าใจหัวอกภริตาเป็นอย่างดี เมื่อสามีเธอเสียไป เธอเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมากที่มั่งคั่งจากไปก่อนวัยอันควร และในเมื่อครอบครัวของเธอไม่ใช่สายสืบสกุลโดยตรง ผมก็เห็นว่าสมควรแล้วที่เธอจะได้สมรสใหม่ เพื่อนของผมคงสุขใจที่เห็นภรรยา กลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติได้อีกครั้งหลังจากการสูญเสีย”

ยิ่งพูดยิ่งน่ามอง ยิ่งพูดยิ่งน่าชื่นชม พุดซ้อนช่างขวยใจกับท่าทางและความคิดความอ่านของชายคนนี้เสียจริง ๆ!

ทว่าผืนหวนเป็นอันต้องอันตรายไป เมื่อสายตาร่วงไควของพุดซ้อนเห็นนักเรียนคนหนึ่งเดินดุ่ม ๆ ตัดสนามเข้ามา ครูฝ่ายปกครองสะดุ้งใจจำได้ดีว่านั่นคือศิษย์รักของเธอ

“เกริก!”

ทั้งเมืองรามรวมถึงคนที่ถูกเรียกชะงักแทบพร้อมกัน เกริกเพล่าผีเท้าทว่ายังคงกดหนังสือเล่มหนาไว้ในอกมัน ก่อนจะเดินเข้ามาหาผู้ใหญ่ทั้งสองคนโดยไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาใคร

แต่มีใครบางคนกำลังจ้องเกริกอย่างไม่ว่างตา

“ไปไหนมาหรือจะ ครูตามหาเธอตั้งแต่เช้ากลับไม่เจอ”

“กระผม...” เมื่อรู้ว่าน้ำเสียงแย่งเกินไป เกริกจึงกระแอมกระไอ กลบเกลื่อนอาการสะอึกสะอื้นของตัวเอง “กระผมใช้เวลาอยู่ที่โบสถ์ขอรับครูพุดซ้อน”

“แล้วตาแดงก่ำเพียงนี้ได้อย่างไร เกิดเหตุอะไรขึ้นรีบเล่าเกริก”

“สงสัยว่ากระผมจะใส่แว่นจ้องตัวหนังสือนานไปหน่อย ตาเลยล้าเอาไว้ขอรับ”

พุดซ้อนได้ยินเช่นนั้นจึงเบาใจ “ถ้าอย่างนั้นรีบไปพักผ่อนเถิด ยังไม่ทันเปิดภาคเรียน ขึ้นป่วยขึ้นมาเธอจะลำบากเอา”

“ขอบพระคุณมากขอรับคุณครู กระผม... ขออนุญาตลาไปหอนอน”

“ตามสบายเถอะจ้ะ” เพียงครูของเขาเอ่ยคำอนุญาตได้เสร็จสิ้น ฝ่ายนักเรียนก็รีบเปี่ยงตัวก้าวเดินไปอีกทาง

“เดี๋ยวนักเรียน” เป็นเสียงนั่นเองที่รั้งเกริกไว้อีกหน นั้นไม่ใช่เสียงสูงๆ แแหลมๆ ในโทนชวนปวดหัวของครูพุดซ้อน แต่เป็นเสียงเข้มขรมแสนน่าเกรงขามปนเปกับความเห็นอกเห็นใจของเพศชาย

พ่อเลี้ยงเมืองรามก้าวขาขึ้นไปยืนร่วมระนาบเดียวกับชั้นบันได ที่อีกฝ่ายค้างอยู่ มือหนาล้วงอะไรบางอย่างออกมาจากถุงย่ามฝมือ คนท้องถิ่น มันคือผ้าเช็ดหน้าสีขาวสว่างคล้ายกับสีผิวของนักเรียน ตรงหน้า ทว่ายังไม่ส่งให้ในทันที

“ตามครรถองแล้วฉันควรสั่งสอนเธอว่าลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันให้เสียศักดิ์ศรี” เสียงนั้นแผ่วเบา รวากับว่าต้องการให้ได้ยินเพียงแค่สองคน “แต่ในคติของฉัน... ช่างหัวมัน! เราเป็นคน ไม่ใช่พระอิฐพระปูน จะเป็นไรหากได้ระเบิดความรู้สึกออกมาเสียบ้าง เพราะพุดตามตรง ฉันเองก็เคยร้องไห้เหมือนกับเธอ”

“...”

“แต่โปรดจำไว้ว่าสุดท้ายน้ำตาจะหายไป” คนร่างสูงโน้มตัวลงมาใกล้ สอดผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ในกระเป๋าเสื้อของเด็กหนุ่ม “ฉันหวังใจว่าเมื่อถึงเวลานั้น ความเศร้าโศกของเธอจะสูญสลายไปพร้อมกับมัน”

เกริกซึมซับทุกคำเข้าหูอย่างตั้งใจและคิดตาม แต่สุดท้ายก็ยังไม่ได้คิดจะเงยหน้าขึ้นมองคนที่พูดกับตน เพราะคิดว่าคงอายุพิกลหากจะให้คนแปลกหน้าได้เห็นน้ำตา

“ชื่ออะไร”

“เกริก เอ่อ... เกริก” ตั้งใจจะพุดนามสกุลไปด้วย แต่เพราะเพ็งโดนน้ำผู้เป็นที่รักขนานนามว่าเป็นลูกกบฏมาหมาดๆ จึงเกิดความลังเล สุดท้ายก็เป็นอันว่าจบการแนะนำตัวเพียงเท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นเกริก หวังว่าหากมีโอกาสได้เจอกันครั้งหน้าเธอจะ

กล่าวหาญเงยหน้าขึ้นมามองฉัน แต่ตอนนี้ไปร้องไห้เสียให้พอ ขอแค่อย่าไปให้ใครเขาเห็น”

“ขอรับ” รับคำสั่งและห้วนแบบนั้นเป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะพาจิตใจอันอ่อนแอหายลับเข้าไปในอาคาร จุดหมายคือการเดินตรงไปยังโรงนอน

เมื่อกรมเพ่งจนแน่ใจว่าเด็กคนนั้นหายไปลับสายตา แต่แล้วก็นึกว่า นี่เขาเพ่งเสวนากับเด็กที่ไม่คิดจะมองหน้ากันสักนิดจบลงไปอย่างนั้นหรือ เสียตายจริง เขาปรารถนาจะได้เห็นหน้าเด็กหนุ่มซี่แคนนั้นอยู่เหมือนกัน

เกริก นามเพราะ สั้น ง่าย และเข้าใจความหมายในทันที ชวนให้จินตนาการไปถึงภูมิหลังของครอบครัวที่ตั้งชื่อเด็กคนนี้อย่างใหญ่โตแค่ไหนกัน

“จะไปโบสถ์เลยหรือไม่คะพ่อเลี้ยง”

เสียงของพูดซ้อนชวนให้เขาได้สติ เมืองรามข้าเลื่องมองเข้าไปยังโถงด้านในอาคารอีกที เมื่อเห็นว่าเด็กคนเมื่อครูนี้นายลับไปจึงเดินกลับมาหาเธอ

“อ้อ! ครับ... คุณชายดิเรกท่านรอผมอยู่ที่นั่น เราจะกลับพร้อมกัน”

พูดถึงชื่อเจ้าคุณชายนั่นก็พานคิดสงสัย ว่าเหตุไฉนที่สามีใหม่ของอภริณี อดีตภรรยาของเพื่อนสนิทผู้ล่วงลับของตัวเขาถึงขอติดรถมาด้วย อ้างว่าจะมาเยี่ยมชมโรงเรียนเก่าก็พอเข้าใจอยู่ แต่บอกว่าจะขออยู่ที่โบสถ์ ไม่อยากเข้ามาเจอความวุ่นวายในเขตตึกเรียนมันก็ชักจะอย่างไร ทั้งที่ได้กลับคืนถิ่นแท้ๆ จะมาเยี่ยมคุณครูที่สั่งสอนกันมาเสียบ้างไม่เห็นจะเป็นที่ลำบากเท่าไร ไอ้เรื่องจะให้เขามาร่วมฝากฝังนานปีด้วยกันก็ไม่ได้หวังอยู่แล้ว เข้าใจว่าสถานะยังไม่ได้อยู่ในขั้นตบแต่งเป็นพ่อเลี้ยงอย่างเป็นทางการ

ว่าแต่... ได้ยินว่าเด็กเกริกคนเมื่อครูนี้นี้ก็เดินมาจากโบสถ์เหมือน

กันนี้? เป็นไปได้หรือไม่ว่าทั้งสองจะสวนทางกัน

...บางทีเจ้าคุณชายนั่นอาจจะเผลอเข้าไปขัดจังหวะการแอบร้องไห้เสียใจ จนเด็กมันต้องเดินหนีกลับโรงนอนแบบนี้ก็เป็นไปได้

เกริกพาหัวใจที่แตกสลายออกมาพร้อมกับน้ำตาที่กลั้น
ไม่อยู่ ปิดปากสะอึกสะอื้นอย่างไม่อายใครเมื่อเห็นว่าไม่มีเด็กนักเรียนคนใดปรากฏตัวอยู่แถวนี้

ก็ถูกของพวกมัน จะเสียเวลาจับเจ้าอยู่ที่โรงนอนให้เบื่อน่ายทำไม เย็นวันอาทิตย์เหมาะควรแก่การแอบออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่ที่สุดแล้ว หากเขาทำได้... หากเขารู้ล่วงหน้าว่าจะต้องเจอกับอะไร เกริกคิดว่าตัวเองคงจะทำแบบเดียวกันกับนักเรียนชอบผีนกภูพวกนั้น ไม่ควรไปพบหน้าดิเรกตามทีนี้ดหมายผ่านจดหมายกันแบบนี้เลย

สองมือสั่นเทาทำผ่นังอู่สีแแดงอย่างคนยอมแพ้ อีกไม่ไกลก็จะถึงบันไดซึ่งเชื่อมขึ้นไปยังห้องนอนที่อยู่ชั้นบนแล้วแท้ๆ แต่กลับสูญเสียความรู้สึกของตัวเองไม่ไหวเสียก่อน

ไม่เป็นไรหรอก คนแปลกหน้าเมื่อครุ่นนี้สอนว่าผู้ชายก็สามารถร้องไห้ได้ตราบดีที่ไม่มีใครเห็นไม่ใช่หรือ ถ้าอย่างนั้นจะยืนพุ่มพ่ายให้ขาดใจตายอยู่ตรงนี้คงไม่เป็นไร ไม่มีนักเรียนคนใดเข้ามาชี้หน้าครหาเอาหรอก

“เอ่อ... รุ่งพี่ขอรับ”

แต่สุดท้ายก็เป็นอันถูกรบกวน ไหล่สั่นเทากระตุกเพราะตกใจเมื่อได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง

เกริกกลั้นน้ำตา ยกมือขึ้นปาดคราบของเหลวที่ไหลลงมาอาบแก้มให้แห้งไป ก่อนจะคว้าแว่นกลับขึ้นมาสวม คิดว่าอย่างน้อยมันก็จะช่วยอำพรางดวงตาได้อยู่บ้าง

“ว่าอย่างไร” ประธานนักเรียนขานรับทั้งๆ ที่ยังหมุ่นตัวไม่ครบรอบดี และเมื่อได้เห็นผู้เรียกเต็มตาก็เป็นอันต้องขมวดคิ้วสงสัย นี่มัน

เด็กที่ไหน ทำไมดวงตาคู่นั้นถึงกลมโตใส่อถึงเพียงนี้ ที่สำคัญไม่คุ้นหน้าเด็กนั้นสักนิด หรืออาจเป็นไปได้ว่าจะเป็นเด็กใหม่ ที่ย้ายเข้ามาร่วมชั้นในปีการศึกษานี้เป็นครั้งแรก จากการคาดเดา... น่าจะเป็นเด็กมัธยมปลายชั้นปีแรกเท่านั้นเอง

นายน์ตาโคกสำรวจอีกฝ่ายทั่วร่างกาย เสื้อผ้าของเจ้าเด็กดูเบาสบายและเป็นลวดลายอย่างล้นหนา ทำให้เขาคิดไปว่าคงเป็นเด็กต่างจังหวัด

เด็กชายตัวเล็กยืมขึ้น ผมเปียกลูซึ่งเกิดจากการสวมผ้าพันหัวมายาวนาน เขายกมือขึ้นประนม มีอะไรบางอย่างในตัวรุ่นพี่คนนี้กระตุ้นให้เขานึกเกรงใจ

“เอ่อ... พอจะรู้หรือไม่ขอรับว่าร้านค้าสวัสดิการอยู่จุดไหน”

“หือ?”

“คือข้าพเจ้า... เอ้ย! เรา... ไม่สิ! กระผม... เอ่อ กระผมต้องก๊วยอยากหาขนมรับประทานเสียเหลือเกิน”

“อย่างนั้นหรือ”

นักเรียนรุ่นน้องโน้มตัวอย่างนอบน้อม “เห็นครูใหญ่ท่านบอกว่ามีร้านค้าอยู่ที่นี่ แต่กระผมเดินไปทางโน้นทีก็เจอสุขา ไปอีกทางก็เจอลานกว้างเอาไว้อเล่น จะถามใครก็ได้ไม่ได้เพราะไม่มีใครอยู่สักคน กระผมหมดหนทางจริง ๆ ขอรับ”

เห็นท่าที่ชวนกระเจ้ากระงอดเช่นนี้จะไม่ให้หวั่นระออกมาได้อย่างไร

อารมณ์ดีขึ้นมาโข จนเกือบลืมเรื่องราวานที่พบพานมาก่อนหน้านี้เสียสนิท

เกริกเดินเข้าไปหาเจ้าหนู พร้อมทั้งยกมือขึ้นมาทักท้วงไปยังปลายทางด้วยมาดประธานนักเรียนผู้พึงได้ “ร้านค้าสวัสดิการอยู่ทางทิศตะวันออกของฝั่งตึกเรียน ตั้งระหว่างบ่อปลาช่อนยักษ์กับน้ำพุคิวปิด”

“คิวปิด?”

“รู้จักไหม คิวปิด”

คนตรงหน้าส่ายหัวพร้อมทำปากอยู่เป็นอันยอมแพ้ *คิวปิดอะไรนะ เกิดมาไม่เคยได้ยิน*

แต่เกริกไม่ได้ว่าอะไร มีหน้าซำยังชอบใจกับความซื่อ “เดินไปเถิด ประเดี๋ยวก็เจอเอง รีบไปซะตอนนี้ ปากกับถุงแกงจะปิดร้านตอนหกโมง”

“ขอบพระคุณมากขอรับ กระผมจะหาทางไปเอง” รับปากอย่างมุ่งมั่นก็เป็นอันเริ่มออกเดินทาง

เกริกเฝ้ามองเด็กคนนั้นเดินออกไป เจ้าหนูเกาแดงมองซ้ายขวา ลึกนาก่อนจะเดินต่อไปอย่างไร้จุดหมาย เห็นทีพรุ่งนี้ก็ไม่น่าเป็นอันได้กินขนมเอาหรรอก

“ประเดี๋ยว”

“ขอรับ?”

เมื่อเด็กนั้นหันมาเกริกก็พลันถอนหายใจ นักเรียนรุ่นพี่วางพระคัมภีร์เล่มโตไว้บนโต๊ะตั้งไม้ประดับและเดินกลับลงมายังถนนปูด้วยอิฐหนอนคุณภาพดี ซึ่งตรงนั้นมีเจ้าหนูกำลังยืนรออยู่

“นายเป็นเด็กใหม่อย่างนั้นสิ”

“ขอรับ กระผมเพิ่งมาวันแรก”

“ฉันดำรงตำแหน่งประธานนักเรียนของที่นี่ หากครั้งหน้ามีเรื่องสงสัยข้อใดอีกก็รีบเข้ามาถามได้ อย่าเกรงใจ”

“โอ้ ดีเหลือเกิน!” ดวงตากกลมโตเปล่งประกาย รู้สึกนับถือคนตรงหน้าอยู่ในใจ โชคดีจริงที่มาวันแรกก็ได้เจอรุ่นพี่จิตใจดีต้อนรับเช่นนี้

อ้อ... ยกเว้นคนที่มาส่งเขาที่เรือนนอนเมื่อเช้านะ คนอะไรน่ากลัวเสียจริง ทำทีดูไม่น่าไว้วางใจสักนิดเดียว พอกระแทกกระเป๋าวางไว้ให้บนเตียงเสร็จก็หนีหายไปเลย อีกทั้งเตียงนั้นยังไม่ใช่เตียงของเขาเสีย

อีก เกือบมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของเสียด้วย

“ฉันจะพานายไปทำความรู้จักโรงเรียน หวังว่าหลังจากนี้จะไม่หลงทางและดูแลตัวเองได้ดีขึ้นกว่าเดิม”

“จริงรีชอบรับ ขอบพระคุณเหลือเกิน!”

เกริกยิ้มรับและเดินนำเด็กใหม่ออกไป ซึ่งอีกฝ่ายก็รู้งาน รักษา ระยะห่างเดินตามหลังอย่างคนถือหลักอาวุธ

“รุ่นพี่ชื่ออะไรหรือ”

“เกลียดคำว่ารุ่นพี่นั่นจริง นายเรียกฉันว่าพี่เกริกจะดีกว่า”

“พี่เกริก... Perfect เป็นบ้า!”

ท่าจะมีความรู้ภาษาอังกฤษ... น่าสนใจดี “นายล่ะชื่ออะไร”

“กระผมชื่อน่านปิงขอรับ”

“ไพเราะเชียว”

“เจ้าแม่เคยกล่าวว่ชื่อกระผมเพราะที่สุดในแคว้นแดนเหนือ เชียงขอรับ” รุ่นน้องล่ำพองอย่างภูมิใจ

“แล้วมารดานายชื่อว่อย่างไร คิดว่คงระรื่นหูไม่ต่างกัน”

“อภริดีขอรับ”

ว่อย่างไรนะ!

“มีอะไรหรือขอรับพี่เกริก” นักเรียนผู้มีความสูงอยู่ระดับต่ำกว่า หดคอเป็นที่หงอโก้ เหตุใดกันรุ่นพี่ถึงหยุดเดินและจ้องหน้าตาไม่กะพริบเช่นนั้น เขาพูดอะไรผิดเพี้ยนไปอย่างนั้นหรือ

“น่านปิง”

“อะ...ขอรับ?”

“นายกับแม่ของนาย มีนามสกุลว่อะไรี”

“เอ่อ...” น่านปิงรู้สึกว่น้ำเสียงรุ่นพี่แข็งกระด้าง ต่างจากตอน แนะนำตัวเหลือเกิน “อินตา”

“...”

“น่านปิง และ อภริดี อินตา ขอรับ”

“ได้ยินว่าเมื่อเช้านายเป็นคนต้อนรับเด็กใหม่”

“ขอรับ?” ผู้ถูกพูดด้วยกำลังนั่งวาดรูปอยู่ที่โต๊ะอ่านหนังสือ เอี้ยวตัวไปมองรุ่นพี่ที่เคาะพ ซึ่งกำลังจ้องมาทางเขาอยู่ก่อนแล้ว “อ้อ ใช่ขอรับ ครูพูดซ้อนพบกระผมเข้าจึงเรียกตัวไปช่วย”

“เห็นว่าไม่ได้ส่งถึงเตียง กลับทิ้งไว้กลางทาง”

“แหม คุณพี่ขอรับ โตเป็นควายขนาดนั้นยังจะต้องเลี้ยงดูอีก หรือ”

เกริกนึกขันกับความไม่สนใจสิ่งใดในโลกใบนี้แม้แต่น้อยตามฉบับอาหมิน

คนบนโต๊ะละจากการวาดรูป พลันขมวดคิ้วและหันหน้าไปทางเตียงเต็มตัว “ว่าแต่คุณพี่รู้ได้อย่างไรกัน”

ผู้ถูกถามกลับอมยิ้ม ลดสายตาลงอ่านกำหนดการกิจกรรมวันเปิดภาคเรียนที่ถืออยู่ในมือต่อและพูดเสียงเรียบ

“เจ้าเด็กคนนั้นฟ้องฉันด้วยตัวเองนะสิ”

“คุณพี่เจอมันแล้วหรือ”

“‘มัน’ เลยหรือ ว่ากันตามหลักแล้วเด็กนั้นมียศเป็นถึงเจ้าชายเชียวนะ”

“คุณพี่เคยพบว่าออกกระผมเสมอว่าที่นี่เราเท่าเทียมกัน”

“ก็จริงของนาย” เกริกยิ้มกับหน้ากระดาก “ไม่ถูกชะตากับเด็กนั้นหรืออย่างไร”

“ออกไปทางเฉย ไม่ได้นึกเกลียด หากไม่จำเป็นก็ไม่คิดปรารภจะทำความรู้จักด้วย” อาหมินเท่าคางกับขอบแก้ม หรือตามองรุ่นพี่อย่างเห็นเท่าทัน “แต่คล้ายกับว่าคุณพี่จะชอบพอมันอยู่”

“ก็น่าเอ็นดูดี” เกริกกล่าวตามความจริง “โรงเรียนเราไม่ได้มีเด็กหน้าตาน่ารักเช่นนี้มาเข้าเรียนนานแล้วนับตั้งแต่...”

“คุณพี่?”

“ฉันจะพูดว่าเจ้าชายวังลิมนันต์ผู้เป็นศิษย์เก่าเมื่อสองปีก่อน...”

แต่หากนายว่าเช่นนั้น เห็นทีต้องกล่าวขอโทษกันที่นึกชื่นชม”

“นั่นเพราะกระผมไม่เคยนึกชื่นชมนักเรียนชายคนใด ละเว้นไว้ก็แต่คุณพี่ที่กระผมเห็นว่าหน้าตาดีอย่างแท้จริง”

“ปากหวานไม่เลิกรา” เกริกตัดสินใจวางปีกกระดาดลงข้างตัว เห็นทีสมาธิในการอ่านจะลอยหายไปเสียแล้ว “ขึ้นมาบนเตียงสิ”

คนตาโศกกวักมือพร้อมส่งสายตาเชิญชวน ทำเอาอามีนผงะไป มีหน้าซำยังอ้าปากค้างประหลาดใจเสียอีก

แทบไม่ต้องคิดให้มาก ความ นาน ๆ ที่คุณพี่จะใจดีเช่นนี้ ปกติเวลาอามีนเล่นถึงเนื้อถึงตัวที่ไรก็จะทำเป็นผลัดไต่กันอยู่ตลอด แต่วันนี้มาแปลก คุณพี่เอ่ยเรียกร้องเอง โอกาสดีเช่นนี้ทำเมินไปคงบ้าเต็มทน

ร่างที่เนื้อหนังกำลังเริ่มจับตัวเป็นมัดกล่อมตามประสาเด็กหนุ่ม กำลังโศกคลานเข้ามาจากปลายเตียง เกริกเชยิบแนบชิดแผ่นอกและจมเข้าสู่อ้อมกอดอามีนอย่างเต็มใจไว้ท่าที่ซัดซิ้นเหมือนทุกที

“มีอะไรหรือขอรับคุณพี่ยอดรัก”

“วันนี้ฉันรู้สึกประหลาด” คนบนอกเฉลยคำตอบ มือขาวปราศจากตำหนิลูบไล้ไปตามแผงอกได้ร่มผ้า “อยู่ ๆ ก็นึกไปถึงหนังสือภาพวบบหวมของฝรั่งที่นายเคยนำมาอวดฉันเมื่อนานมาแล้ว”

อามีนยกตัวขึ้น มองพี่ชายผู้หนุนอยู่บนอ้อมกอดซึ่งเงยหน้าขึ้นรับสายตาทอด “คุณพี่กำลังจะบอกไปอะไรกับกระผมหรือ”

“ฉันยังจำภาพชายสองคนเล่นสวาทกันได้ติดตา”

“ตอนนั้นคุณพี่ยังก่นด่ากระผมว่าภาพพวกนั้นเป็นของปลอม หลอกหลวงอยู่เลย” อามีนไม่เคยลืมเหตุการณ์วันนั้น วันที่เขาเจอหนังสือลามกตกอยู่ในพุ่มไม้ในสวนริมทะเลสาบของโรงเรียน สิ่งแรกที่เขาทำคือเก็บใส่กระเป๋ แล้วนำมาอวดรุ่นพี่คนนี้ แต่กลับโดนไล่เป้งให้รีบนำไปทิ้งจนหน้าชา “หน้าซำคุณพี่ยังเคยประกาศว่าการที่ผู้ชายร่วมรักกันนั้นเป็นไปไม่ได้”

“อ้อ หรือบางทีอาจจะเป็นฉันเองที่คิดผิดกันนะ”

อามีนเบิกตาโพลง พลิกตัวอย่างเร็วรีคล้ายกับต้องการขึ้นคร่อมอีกฝ่าย ออกสั่นพลันตื่นเต้นในใจไปพร้อมกัน “อย่าบอกนะขอรับว่าคุณพี่ตกลงปลงใจลงเล่นสนุกกับกระผมแล้ว”

“น้อยๆ หน่อย” มีอนันต์ที่หน้าผากอีกฝ่ายอย่างทีเล่นทีจริง “อยู่กันมานานขนาดนี้ นายยังคิดลามกกับฉันลงอีกหรือ”

“ขอแค่เป็นพี่เกริก กระผมยินดีทำทุกอย่าง”

แม้คำพูดของอามีนนั้นจะกล่าวออกมาส่งๆ อย่างไม่ตั้งใจ แต่กลับทำให้คนฟังฉุกคิดขึ้นมาได้ จนเห็นถึงช่องทางที่น่าสนใจทีเดียว

หากว่ากันตามตรงแล้วนั้นก็จริง อามีนมักเชื่อฟังคำแนะนำของเกริกอยู่เสมอ ในเมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาเป็นแบบอย่างในการดำรงชีวิตอย่างแข็งแกร่งในสังคม หากชี้แนะอะไรไปก็ไม่แปลกที่น้องจะรับฟังอย่างว่าง่ายพร้อมนำไปประยุกต์ใช้เป็นประโยชน์ขึ้นจริง

และถ้าอยู่ใต้อาณัติกันเช่นนั้น หากได้ลงไหว้วานคงลนลานรีบทำให้ทันใจ

“คิดกับฉันไม่ได้ แต่น่าจะคิดกับผู้อื่นได้สิน่า”

“คุณพี่หมายความว่าอย่างไรหรือ” อามีนยังคงตามไม่ทัน *ทำไมคืนนี้พี่ชายของฉันดูพิลึกกึกกือ*

“เปล่าหรอก”

“คุณพี่กำลังทำกระผมสับสน”

“นายเห็นอย่างนั้นหรือ”

“ก็อยู่ๆ เป็นอันพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมา คล้ายกับว่าคุณพี่กำลังคิดอะไร”

“ฉันเพียงแค่นึกเล่นๆ ไปว่า หากตัวเองได้ตกลงปลงใจร่วมรักกับชายสักคน อีกฝ่ายคงจะต้องหน้าหวาน รูปร่างอ่อนแอ ผิวขาว น่าสัมผัส กิริยาน่ารัก ให้ความรู้สึกไม่ต่างจากผู้หญิงเพื่อทดแทนกัน”

อามีนจับจ้องท่าทีของพี่ชายตนอย่างไม่วางตา ดูสิ... ทำที

เคลือบเคลิ้มเหมือนหลุดไปในห้วงแห่งฝัน คล้ายกับกำลังเชิญชวนให้
เห็นมโนภาพไปพร้อมกัน

และเขาก็ทำเช่นนั้นจริง ๆ จะมีไหมหนอ ผู้ชายอันมีคุณลักษณะ
เช่นนั้น ลองไล่เรียงจากใบหน้านักเรียนในชั้นที่ไม่เข้าข่ายสักคน เห็นที
จะมีแต่พีเกริก ที่ไม่ได้อ่อนแออันอรชรหวานเลี่ยน แต่เพียงแค่เห็นก็
หลงไหลจนอยากยื่นมือไปขอสัมผัส

แต่สุดท้าย เกริกก็เอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงเย็น “อย่างเด็กใหม่ที่ชื่อ
น่านปิง อินตา นั้นไง เห็นจะเข้าทำใช่ไหมล่ะ”

“คุณพี...”

เกริกยกมุมปาก ทอดสายตามองเพดานพลันสูดอากาศเข้า
เต็มปอด “แ่จริง ฉันที้ก็ฟุ้งซ่านเหลือเกิน สงสัยคงจะละเมอเพราะ
เจอตัวหนังสือมากไป”

“กระผมซึกจะไม่สบายใจ คุณพีคล้ายกับไม่ปกติ”

“ฉันมีเขางอกขึ้นมารี”

“ก็ไม่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ปกติดี นายสบายใจได้” เกริกวางปีกเอกสารไว้
บนโต๊ะเล็กข้างเตียง ก่อนจะถอดแว่นและกลับชะเง้อมองอีกฝ่าย
“นอนกับฉันสิ”

“กระผมมีนัดเล่นไพ่นกระจอกกับไอ้เอ็ดที่ด้านล่าง” ปากตอบ
แต่ใจยังพะว้าพะวังอยู่ที่เรื่องเดิม

น่านปิง อินตา ผู้นั้นนะหรือ... ก็ตรงตามคุณลักษณะที่พีเกริก
ยกอ้างอย่างปฏิเสธไม่ได้

“ใจลอยไปถึงไหน”

“ขอรับ?”

คนที่เพิ่งติดนิ้วเรียกสตรีน้องแค้นหัวเราะขบขัน “ฉันถามว่าจะ
ไปยุ่งกับเด็กเหลวไหลอย่างเอ็ดทำไม คุณครูพูดซ้อนยี้งหมายหัว
นายคนนั้นอยู่”

“หล่อนก็หมายหัวกระผมเหมือนกันไม่ใช่รี ทำอย่างกับคุณพี เห็นว่ากระผมเป็นเด็กนักเรียนชั้นเลิศ”

เกริกส่ายหัว เด็กคนนี้ขึ้นน้อยเนื้อต่ำใจเหลือเกิน “ในสายตาฉัน นายเป็นน้องที่ดี”

“ขอรับ”

“นายพะว้าพะวังถึงเรื่องที่เรากำลังคุยกันก่อนหน้านี้ใช่มั้ยหรือไม่ว่า”
แน่นอน เป็นเกริกที่รู้ทันคนอย่างอาหมื่นเสมอ

นักเรียนรุ่นน้องโดนทักอย่างนั้นก็ป่วนสะดุ้งสุดตัว รีบโบกมือ บอกปิดแสบทำเป็นปกติ

“เปล่าขอรับ กระผมคิดถึงเรื่องอื่น”

“แต่นาย... สนทนากับเจ้าเด็กนั้นไว้ก็ดี”

“ขอรับ?” คุณพีบอกว่าที่พูดมานั้นแค่หยอกเล่น แต่ทำไมถึงขึ้นมา
เช่นนี้อีกได้

“ไม่ใช่อย่างที่กำลังกังวลหรอก ฉันแค่อยากให้นายช่วยจับตาดู
เด็กมันหน่อย”

“เพื่ออะไรหรือขอรับคุณพี”

เกริกตาลอย อาหมื่นเห็นว่ารุ่นพี่ขบขมแน่นจนเห็นกล้ามเนื้อ
ปูดโปน “แค่ดู”

“...”

“เป็นเท่านั้น”

“ขอรับ” เด็กนักเรียนเกรพยักหน้า และมันเป็นอย่างนี้ทุกครั้ง
เมื่อเขา... ได้รับคำสั่ง

เหมือนพีเกริกกำลังวางแผนจะทำอะไร ไม่สบายใจเลยจริง ๆ...

“คุณพีนอนเถิด กระผมคงต้องขอตัวเสียที ให้อีเดียคงคันมืออยาก
เล่นไฟเต็มทีแล้ว”

“อีกเรื่องเกิดอาหมื่น”

เกริกเรียกรุ่นน้องของตัวเองไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายกำลังเดินไปที่

หน้าประตู

“ขอรับคุณพี่?”

“วันนี้... ตอนที่นายช่วยนางบิงชนของ นายเห็น เอ่อ... ใคร
สักคนที่มากับเด็กมันด้วยหรือเปล่า”

อามีนนี่ยกย้อนกลับไป ก็เห็นจะเป็นใครไม่ได้ นอกจากชายผู้นั้น
คนเดียว

“ขอรับ มีหนึ่งคน กระผมเพลอหักเขาไปว่าเป็นพ่อ แต่มารู้เอา
ทีหลังว่าพ่อเด็กมันเสียชีวิตไปนานแล้ว”

เกริกเม้มปากสนิท “แม่ไม่ได้มาด้วยรี”

“ไม่ขอรับ... ไม่ได้มา คนที่กระผมเห็นเป็นผู้ชายแต่งตัวอย่าง
ทางเหนือ เห็นว่าน่าจะเป็นคนขับรถ ไม่ก็พี่เลี้ยง”

นั่นเท่ากับว่าคุณน้ำดีเรกมากับชายผู้นั้น...

แล้วสรุปว่าชายผู้ยื่นผ้าเช็ดหน้าที่เกริกเพิ่งมาเห็นว่ามีรอยปัก
ตัวอักษรภาษาอังกฤษ ‘M.S.’ เป็นเพียงคนรับใช้เด็กคนนั้นหรือหรือ
น่าเสียดายเหลือเกิน ทำไมคนใจดีเช่นเขาถึงไม่เกิดเป็นหน่อเนื้อเจ้า
เสียบ้าง

เกริกยกมือขึ้นสัมผัสสระเป่าเสื่อของชุดนอนตัวเอง ผ้าเช็ดหน้า
ที่ได้มาจากชายผู้นั้นยังอยู่ติดตัว การมีมันอยู่ใกล้ๆ กลับทำให้ผู้ดีหนุ่ม
รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก มีอะไรบางอย่างชี้แนะเกริกว่าตัวเขาและ
ชายใจดีคนนี้มีอะไรบางอย่างที่คล้ายกัน

แต่ช่างมันเถอะ สักวันเขาจะคืนมันให้แก่เจ้าของ แต่คืนนี้เห็น
ว่าต้องนอนหลับได้เสียที

“ขอบใจมากอามีน ผันดี”

“คุณพี่ขอรับ กระผมเป็นห่วงคุณพี่เสมอ คุณพี่รู้ใช่ไหม”

“ฉันรักนายไม่ต่างกัน” เกริกพูดทั้งทำยากใจจริง ก่อนเอื้อมมือ
ไปปิดโคมไฟที่อยู่ข้างเตียง

อามีนปิดประตูเมื่อยินเฝ้าดูอีกฝ่ายห่มผ้าจนเสร็จสิ้นเรียบร้อย

แต่ได้ก๊วยแตกหนุ่มยังไม่เดินออกไป มือซ้ายยังคงจับค้างไว้ที่ลูกบิด
ประตู ภายใต้อาภรณ์ร้อนรุ่มและงุ่นง่าน มีชื่อหนึ่งปรากฏขึ้นมาในห้วง
ความคิด ยิ่งนึก... ยิ่งคิด... ยิ่งชวนให้กระวนกระวายใจ
น่านปึง อินถา... น่านปึง อินถา...

5

“ฉันจะเฝ้ามองเธอ แม้นเธอจะไม่รู้ว่าเป็นฉัน”

เสียงโห่ร้องแมดก้องฉลองชัยดังลั่น เมื่อเรือลำแรกเข้าสู่
เส้นชัยชนิดห่างจากลำคู่แข่งที่ตีตื้นขึ้นมาอย่างเส้นยาแดงผ่าแปด

เกริกอยู่บนเรือลำนั้น เป็นหนึ่งในผู้เข้าแข่งขันที่พาให้ทีมของตัวเอง
คว้าชัย แผ่นอกขาวเปลือยเปล่าสะท้อนแสงอาทิตย์กระเพื่อมขึ้นลง
ตามแรงหอบหายใจ เขาจับมือเพื่อนใกล้กายด้วยใบหน้าเปี่ยมสุขแสน
ยินดีปรีดา

เป็นธรรมเนียมทุกปี เมื่อถึงวันแรกของการเปิดเทอมอย่างเป็นทางการ
จะมีการแข่งขันกีฬาระดับมิตร เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนเป็น
สุภาพบุรุษและใส่ใจการร่วมกิจกรรมฝ่ายกลาง แน่ใจว่ามันเป็นงาน
ซึ่งจัดขึ้นด้วยฝีมือสภานักเรียน แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ดำรง
ตำแหน่งคณะกรรมการนักเรียนจะเข้าร่วมการแข่งขันไม่ได้ เพราะล่าสุด
ประธานนักเรียนคนเก่งก็เพิ่งจะนำทีมคว้าชัยในหมวดการแข่งขันกีฬา
พายเรือไปหมดๆ นั่นเอง

งานวันนี้ถูกจัดขึ้นริมทะเลสาบแสนร่มรื่น เรียงรายไปด้วยการ
ออกร้านขนมมณเฑียรของกลุ่มชมรมนักเรียน นอกจากกีฬาพายเรือแล้ว
ยังมีการแข่งขันกระโดดไกล ยิงธนู ว่ายน้ำ อีกทั้งการแข่งขันเสริมสร้าง

ทักษะในรอมอย่างบิดเลียดก็ได้รับความสนใจไม่แพ้กัน เพราะเป็นการ
ละเล่นใหม่ที่กำลังมาแรงจนเป็นที่นิยม

พื้นที่หลายจุดถูกจับจองโดยกลุ่มเด็กชายวัยทโมน เมื่อไม่มี
การเรียน การยินยอมเข้าร่วมกิจกรรมเช่นนี้ก็ไม่ได้ทำให้ตะขิดตะขวง
ใจอะไร ที่จริงก็มีนักเรียนบางส่วนที่ป็นรั้วหนีออกไปเที่ยวด้านนอก แต่
จำนวนนักเรียนที่ยินดียูริมทะเลสาบนี้ก็ยังมีมากกว่า เพราะในนี้
เต็มไปด้วยขงกินนำดินตาตื่นใจมากมาย และที่สำคัญคือไม่ต้องซื้อ
ผู้ที่จำเป็นต้องจ่ายก็มีแค่ผู้ปกครองหรือเหล่าศิษย์เก่าผู้อุปถัมภ์
โรงเรียน ที่กลับมาเยี่ยมเยียนในวันเปิดเทอมวันแรกนี้เท่านั้น และ
ตอนนี้คนเหล่านั้นกำลังร่วมกันปรบมือเพื่อเป็นการแสดงความยินดี
กับทีมพายเรือที่เข้าเส้นชัยเป็นลำแรก

น่านปิง อินตา ซ่อนตัวอยู่ในมุมหนึ่งใต้ต้นเหลืองปรีดียาธร
ซึ่งกำลังออกดอกสะพรั่งด้วยสีตามชื่อของมัน

เด็กชายแยกตัวออกมาจากกลุ่มนักเรียนรุ่นราวคราวเดียวกันซึ่ง
กำลังกอดคอส่งเสียงดังกันอยู่ไม่ไกล มันเป็นวันแรก คงแปลกหาก
นักเรียนใหม่จะเข้าไปร่วมวงคบหาได้อย่างสนิทใจ เจ้าชายเมืองเหนือ
จึงสบายใจหากรักษาระยะห่างไปก่อนแบบนี้เสียมากกว่า

เจ้าน้อยยิ้มออกมาเมื่อมองกลับไปยังทะเลสาบ ประธาน
นักเรียนคนเก่งกำลังจับไม้พายชูขึ้นฟ้าอย่างกับว่ามันคือถ้วยรางวัล
ชัยชนะ แต่แล้วกลับต้องรู้สึกขวยเขิน เมื่อนัยน์ตากลมไต่ชื่อไล่สำรวจ
ไปตามกล้ำมเนื้อหน้าท้องขาวที่เรียงตัวสวย มันไม่ได้ดูนุ่นเด่นชัดเป็น
มัดกล้ามเนื้อ แต่ก็ยังเป็นแบบอย่างของรูปร่างซึ่งเห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะนึก
ชื่นชม

แต่แล้วรอยยิ้มนำรกกกลับพลันหายไป เมื่อน่านปิงหวนนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้...

ทันทีที่พีธีกริกพาไปถึงร้านค้าสวัสดิการ กลายเป็นว่ารุ่นพี่ทั้งเขา

ไว้ตรงนั้นเสียดื้อ ๆ ประธานนักเรียนผู้นำยกย่องเอาแต่กัมหนักัมตานับตั้งแต่่านปิงเล่าว่าตนเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ถึงแม้จะสงสัยเพียงไรตัวน่านปิงเองก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะมีสิทธิ์ทักถาม สุดท้ายก็ต้องคลำทางกลับโรงนอนด้วยตัวเอง เพราะเมื่อหมุนตัวมาอีกรอบฟี่เกริกก็หายตัวไปเสียแล้ว

อยากรู้เหลือเกินว่าตัวเองเผลอทำอันใดไม่เหมาะไม่ควรต่อฟี่ท่านไปหรือเปล่านะ

แต่สังเกตจากใบหน้าหล่อเหลาแสนสุขสันต์ตรงนั้น เป็นไปได้ว่าอาการชอบกลที่เกิดขึ้นนั้นพลันหายไปแล้ว คงดีหากจะใช้โอกาสนี้เข้าไปเจรจาถามไถ่ให้หายกังวล

“ชุดนักเรียนเข้ากับหลานดีทีเดียวเชียว”

เสียงนั้นข้างอบอุ่นและทุ้มคุ่นหู น่านปิงหมุนตัวไปเจอกับ เมือง-ราม ศีติศร เพื่อนเก่าของบิดาผู้ล่วงลับ ซึ่งปัจจุบันนับถือเป็นญาติผู้ใหญ่

“มาหลบอยู่ตรงนี้เอง อามองหาเสียตั้งนาน”

‘อาพ่อเลี้ยง’ ของน่านปิงแต่งตัวอย่างหวดด้วยชุดสีงาช้างและหมวกทรงสูงสีน้ำตาลเข้ากัน ช่างแตกต่างกับชุดอย่างทางเหนือที่ท่านสวมเพื่อร่วมงานรับขวัญเมื่อวานลิบลับ

นึกขึ้นมาได้ก็สงสารจับใจ น่านปิงเข้าใจดีว่าอาท่านไม่เคยสะดวกใจกับงานประเพณี แม้อาพ่อเลี้ยงจะเป็นป่าวเหนือแท้ก็จริง แต่ถึงอย่างไรท่านก็เป็นถึงอดีตนักเรียนจบนอกหัวสมัยใหม่ แม้จะเรียนไปก่อนแล้วว่าเชิญแต่งตัวได้ตามสะดวก ขอแค่สุภาพเป็นอันเท่านั้น แต่เมืองรามก็ยังยืนกรานเต็มที่ว่าควรทำทุกอย่างให้ถูกต้องเหมาะสมตามครรลอง อีกทั้งยังทิ้งท้ายว่าดีเสียอีก การกระทำเช่นนี้จะเป็นการแสดงให้เห็นพวกคนกรุงในพระนครได้เห็นความยิ่งใหญ่ของราชสกุลอินทาทระกูลที่ครองแคว้นแดนเหนือมานับนานนับศตวรรษ

ซึ่งหากมองกันให้ดีก็พบว่ามันได้ผล ทางตระกูลเกษมดีสกุลต่าง

ตื่นตันใจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะว่าที่ท่านปูคนใหม่ของเขา หม่อมเจ้า
 บดินทร์ไกรศร เกษมดิศกุล รายนี้ดูเต็มตื่นและภูมิอกภูมิใจที่ลูกชาย
 คนเดียวได้แต่งงานกับเมียเก่าของเจ้าชายมั่งคั่ง รัชทายาทอันดับสอง
 ของราชสกุล ผู้เป็นพ่อแท้ๆ ของน่านปิงเสียเหลือเกิน แต่ถึงอย่างไร
 ทางตัวเจ้าแม่ของเขาเองก็ไซ้จะไร้หัวนอนปลายเท้า อภิริติเองก็มีเชื้อ
 สายเจ้าไหลเวียนอยู่ในร่างเช่นเดียวกัน หากนับศักดิ์ดูให้ติดตามชนบ
 นิยมในปัจจุบัน ก็สามารรถเรียกท่านว่าเป็นหม่อมราชวงศ์ได้เลยทีเดียว
 อันเป็นศักดิ์เดียวกับหม่อมราชวงศ์ดิเรกไกรวัลว่าที่สามีใหม่ของเธอ

“ขอขอบคุณอา หล่อเชียววันนี้”

ผู้อาวุโสกว่ารับไหว ก่อนจะนึกสงสัยเมื่อเอี้ยวตัวไปมองยังกลุ่ม
 นักเรียนทางโน้น

“ไม่ไปสมทบกับเด็กพวกนั้นล่ะ มาเป็นโสดเดียวอยู่ตรงนี้ทำไม”

“กระผมคงต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะทำความรู้จักเพื่อนใหม่ได้
 ขอขอบคุณอา” นัยน์ตาใสเชื่อนายแวความกังวล “เจ้าแม่ไม่ได้มาด้วย
 หรือขอรับ”

“มาแล้ว อยู่พร้อมคุณชายดิเรกกับท่านชาย ครูใหญ่ท่านต้อนรับ
 อยู่ที่กระโจมที่ตระเตรียมไว้ให้” ผู้อาวุโสถอนหายใจ “ยิ่งใหญ่อะไร
 ขนาดนั้นฮึตระกูลนี้”

“อ้อ...”

‘แล้วทำไมเจ้าแม่ไม่คิดจะเดินมาหาเราบ้าง’

เมืองรามเดาความคิดของเด็กตรงหน้าออก ทางที่ดีควรรีบ
 ปลอดภัย ถึงอย่างไรทั้งสองก็เป็นแม่ลูกกัน แม้ฝ่ายนั้นจะมีพฤติกรรม
 ขวนให้เมืองรามคับข้องใจอยู่บ้าง แต่อย่าให้เด็กมันตั้งแง่กับอภิริติเธอ
 เลย

“ผู้ใหญ่เขาต้องต้อนรับกันเป็นเรื่องปกติ”

เมืองรามมองเข้าไปในความรู้สึกภายใต้ดวงตาคู่นั้น แม้จากหน้า
 จะดูเหมือนว่าน่านปิงยินดีที่มารดาได้สมรสใหม่อีกครั้งมาโดยตลอด

แต่เชื่อเถิดว่าจะมีเด็กคนไหนบ้างที่ปรารถนาจะเห็นมารดาสร้างครอบครัวกับชายคนใหม่ ซึ่งในอนาคตจะต้องมีทายาท สละเวลาที่เคยเอาใจใส่มอบให้ลูกคนใหม่และยึดเย็ดฐานะพี่น้องให้แกกัน ความกังวลเรื่องการถูกทิ้งให้เป็นหมาหัวเน่าย่อมตามมาเป็นธรรมดา

“ขอรับ กระผมเข้าใจ” เด็กชายวัยสิบห้าปียี่มระริน “แล้วคุณอาไม่อยู่ร่วมกับพวกท่านหรือ”

“อาไม่ค่อยถูกใจพิธีรีตอง เอาไว้เขาส่งคนมาตาม เวลานั้นเราค่อยเข้าไปสมทบ” เมืองรามหมายถึงตัวเขากับหลานนอกได้ “จริงสิอามีเรื่องจะถามเจ้าน้อยอยู่พอดี”

“ขอรับ?”

พ่อเลี้ยงแห่งแดนเหนือกระแอมกระไอ ขยับเนกไทสีครีมได้ปกเสื้อให้เข้าที่เข้าทาง “อาเข้าใจว่าหลานเป็นเด็กใหม่ แต่หลานพอจะรู้จักนักเรียนที่ชื่อกรีกหรือไม่”

“กรีก?”

“ใช่ ชื่อนั้น กรีก”

“เอ...” เครื่องหน้าพริ้มเพราเบือนไปยังท่าน้ำ ประเมินด้วยสายตาพบว่าไม่ไกลเกินไปนัก เหล่านักกีฬาเริ่มทยอยกลับขึ้นฝั่งกันบ้างแล้ว และชายชื่อกรีกเพียงคนเดียวที่รู้จักก็กำลังกอดคอคู่หูพากันเดินขึ้นเนิน ซึ่งดูท่าจะต้องผ่านจุดที่สองอาหลานยืนอยู่เป็นแน่ “คนนั้นขอรับ!”

เมืองรามให้ความสนใจทันที และเพียงได้จ้องก็ทำให้ลมหายใจขาดห้วงไป

ไม่ *ไม่นาน* ไซ้ เด็กคนเมื่อวานดู... เด็ก ตัวเล็ก อ่อนแอ และที่สำคัญ ดูเหมือนว่าร่างกายจะไม่ได้แข็งแรงเช่นนี้

เป็นการคาดเดาเท่านั้น *ก็เมื่อวานไม่ได้เห็นเด็กมันถอดเสื้อ*
นี้ไว้

แต่พ่อเลี้ยงก็เป็นอันนึกขึ้นมาได้ จริงสิ กรีกคนนั้นสวมแว่นไม่ใช่

หรือ ยิ่งเป็นการช่วยตัดสินใจได้ดีว่าบุคคลที่กำลังเดินมาทางนี้
ไม่ใช่คนเดียววันกับเมื่อวาน

แต่ก็มีบางอย่างสะกิดให้รู้สึกคุ้นเคย อยากให้เป็นคนนี้

เห็นแล้วคิดถึงลูก

อย่างไรกันนะ!

“หลานแนใจหรือ”

“เพราะกระผมรู้จักแค่เกริกเดียว” หลานมันว่า “ปัดไธ่ คุณอา
ลืมไปแล้วหรือขอรับว่ากระผมเพิ่งมาวันแรก”

“อาขอโทษ”

“พี่เกริกขอรับ!”

อ้าว! เช่นนั้นไป เหตุใดถึงไปเรียกเขา! “...”

เจ้าของชื่อชะงัก เหลือบมองด้วยสายตาคมกริบ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเจ้าน้อยจากแดนเหนือนั่นเองที่เอ่ยเสียงเรียก จึงขออนุญาตเพื่อน
ที่กอดคอกันเพื่อแยกออกไป ก่อนจะจากก็สั่งให้ทั้งหมดล่วงหน้าไปยัง
จุดรับด้วยรางวัลได้เลยโดยไม่ต้องรอ

เกริกก้าวขาเข้ามา ผิวสว่างขาวจัดเปี่ยมขึ้นไปด้วยหยาดน้ำใส
เปล่งประกายอย่างกับภาพในจินตนาการ

เมืองรามสูดลมหายใจเข้าเสียเต็มปอด ความสงสัยใคร่รู้ตามมา
เด็กคนนี้มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ภายใต้ความสง่างามและรอยยิ้มเห็น
ฟันขาวเรียงตัวสวยงามมอง

ก็ยังมองว่าเป็นเด็กที่หล่อ แต่เห็นถึงความซอบกล ไม่น่าไว้วางใจ
เมืองรามนี่

“ว่าอย่างไรน่าปิง” ประธานนักเรียนเอ่ยถาม ก่อนกระซิบ
ชุดนักเรียนที่พาดอยู่บนท่อนแขนให้เหมาะสม

“คือ... คือว่า...” ตะกุกตะกักเป็นนาที่ ก่อนจะรีบยกมือไหว้อย่าง
เคารพ “กระผมอยากจะขอโทษเรื่องเมื่อวาน”

“หือ? อะไรกัน”

“กระผมกลัวว่าอาจจะทำอะไรให้พี่ท่านไม่สบายใจ... กระผมอาจคิดมากไป... แต่กระผมไม่ได้คิดจะตั้งใจทำให้พี่เกริกขุ่นข้องหมองใจ”

“เรื่องที่ฉันทิ้งนายหนึกลับก่อนนะหรือ”

“ขอรับ” เจ้าน้อยนานปิง อินถา พยักหน้าเพื่อยืนยันว่าเป็นเรื่องเดียวกันกับที่อีกฝ่ายเข้าใจ

“โอ้! ฉันแค่ปวดตาเพราะอ่านหนังสือมากไป อยากรีบกลับไปพักเท่านั้นเอง”

“เช่นนั้นหรือขอรับ”

“ฉันคงทำให้นายรอนรนใจเสียละสิ ถ้าเช่นนั้นฉันเองต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายขอโทษ ที่หายตัวไปอย่างไม่บอกไม่กล่าว จนนายต้องมารู้สึกผิดเช่นนี้”

“เอ๊ะ?”

มือขาวทาบลงบนบ่าผู้อายุน้อย “อย่าคิดขอโทษกันเลย สบายใจเถิด ทั้งหมดเป็นความผิดฉันเอง”

“อย่าได้โทษตัวเองอย่างนั้นเลยขอรับพี่เกริก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงกันว่าไม่มีใครผิด ตามนี้ดีไหม”

เจ้าน้อยยิ้มออกมาได้ในที่สุดก็สบายใจกับเรื่องนี้หลังจากที่วิตกมาทั้งคืน “พี่เกริกพ่ายเรือเก่งเหลือเกิน”

“ดูด้วยหรือ”

ศีรษะน้อยๆ ผงกขึ้นลงอีกครั้ง “ไม่คลาดสายตาเลยขอรับ ยินดีด้วยจริง ๆ ที่พี่พาทีมเข้าเส้นชัยได้อย่างสมเกียรติ”

“นายนี้ย่อเก่งเหมือนใครบางคนเลยสิน่า” มือที่เคยจับบ่า บัดนี้วางลงบนกลุ่มผมแสนนุ่มมือ นานปิงตัวแข็งทื่อเมื่อรับการสัมผัสชนิดไม่ทันได้ตั้งตัวเช่นนั้น รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า มือทั้งสองข้างกำแน่น คล้ายเกิดอาการเกร็ง

พี่ท่านน่ารักเหลือเกิน เป็นประธานนักเรียนที่น่าชื่นชม

ตำแหน่ง

ว่าแต่... ‘ใครบางคน’ ที่ว่านะ พี่ท่านเปรียบเขากับผู้ใดกัน

“น่านปิง”

“ขอรับ” เด็กชายขานรับอย่างแข็งขัน

“วันนี้คนขับรถ... เอ่อ... ผู้ติดตามของนายมาด้วยหรือเปล่า”

“เอ๊ะ?”

เกลียดจริง ๆ ท่าทีเช่นนี้ เหมือนกับเด็กน้อยไร้เดียงสาไม่มีผิด
“เมื่อวานฉันได้... เอ่อ... ฉันเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ได้ล่ะ งามเขา เห็น
เขาว่าเป็นของคนที่ติดตามนายที่มาด้วยกันเมื่อวาน”

น่านปิงเอียงคอ และเมื่อจ้องมองของที่ถูกยื่นมาด้วยมือคน
ตรงหน้าก็ขมวดคิ้วประหลาดใจ ตากลมเบิกกว้าง ก่อนจะกวาดไปมอง
ผู้ชายอีกคนที่ยืนอยู่ที่เดิม ไม่ได้เดินหนีไปไหน กลายเป็นผู้ร่วม
สังเกตการณ์การสนทนาของเขากับรุ่นพี่มาตั้งแต่แรก

แนลิ จะไม่ให้ตกใจได้อย่างไร บนผ้าผืนนั้นก็ปักชื่อ **M.S.** อัน
หมายถึง ‘เมืองราม ศิติดร’ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างหลังไม่ใช่หรือ! และอีกอย่าง
เขาก็เข้ามารายงานตัวกับอาแค่สองคน จะเป็นคนขับรถหรือผู้ติดตาม
อะไรย่อมไม่มีทั้งนั้น ทำไมพี่เกริกถึงอ้างอย่างนั้นเสียได้

นี่มันอะไรกัน! หรือคุณอาจจะทำผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นตกจนพี่ท่าน
พบและเก็บไว้ให้

เมื่อหลานมอง เมืองรามก็ทั้งถลึงตาทั้งขยับปากเพื่อเป็นการ
ส่งสัญญาณว่ายังไม่พร้อมเปิดเผยตัว เมื่อประธานนักเรียนผู้ส่งางาม
ทำท่าจะมองก็รีบเบี่ยงตัวไปอีกทาง ขยับปีกหมวกให้ต่ำบังใบหน้า
ล้วงกระเป๋ากางเกงก้าวขาเดินออกไป แสร้งว่าตัวเองเป็นเพียงแคใคร
สักคนที่มาร่วมงานเฉกเช่นผู้ปกครองคนอื่น ๆ

สรุปว่าเป็นคนเดียวกันอย่างนั้นสินะ เมืองรามคิดงุ่นอยู่ในอก
อือ ดี...

“เอ่อ... เขา... เขา...”

“ว่าอย่างไรนานปิง”

“เขาไม่ได้มาขอรับ!”

“อย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงของ นายเกริก ประจิมอารักขา เจือ ความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด แต่ใบหน้ายังยิ้มแย้มไม่ต่างจากเดิม

“ถ้าเช่นนั้น ฝากกระผมนำไปให้...”

“ไม่”

“...”

ประธานนักเรียนอีกกลุ่มผมนุ่มมือบนหัวเด็กมันอีกที “ไว้ฉัน คินให้แก่เขาด้วยตัวเองดีกว่า”

“อ้อ... ได้สิขอรับคุณพี่”

“ไปสนุกกับงานเถิด ฉันจะไปปรับรางวัลกับคุณพ่อก่อน”

“เดี๋ยวกระผมจะไปยื่นให้กำลังใจขอรับคุณพี่”

“ขอบใจมาก นานปิง อินถา...” ท่าที่สง่างามเมื่อผู้เป็นรุ่นพี่ ไค้งหัวล่ำลาเบาๆ ทำเอานานปิงผะไป คนอะไร! สง่างามเหลือเกิน ทำอะไรก็น่ารักไปเสียหมด

แต่เห็นทีตอนนี้เขาต้องคุยกับคุณอาอุปถัมภ์ตัวดีเสียหน่อย สอดสายสายตาหาอยู่นานจึงพบว่าแอบมายืนคุยกับคุณแม่ยังสาวที่ หน้าร้านน้ำแข็งใสที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนี้เอง

“คุณอาพ่อเลี้ยงขอรับ!”

“อ้าว คุณธุระเสร็จแล้วรี” แสร้งทำเป็นตกใจกับหลาน แต่ตา เอาแต่จ้องคนที่เดินไปไกลลิบตรงโน้น

“นี่มันเกิดอะไรกันขึ้นขอรับ ทำไมพี่เกริกถึงได้มีผ้าเช็ดหน้าของคุณอาอยู่กับตัว”

“เขาเป็นใคร”

“เอ๊ะ?”

“เจ้าหนุ่มคนนั้นนะ เป็นใคร ทำไมหลานถึงรู้จัก คล้ายสนิทสนม”

“เอ่อ...” คุณอาไม่ได้สนใจเขาเลย “พี่เขาเป็นประธานนักเรียน

ของที่นี่ขอรับ”

“อย่างนั้นหรือ...” เกริก... ในที่สุดฉันก็ได้เห็นหน้านายเสียที

“คุณอา คุณายังไม่ได้ตอบคำถามของกระผม!”

“อ้อ ไปเถิด อาว่าอาควรพาหลานไปที่กระโจมรับแขกเสียที ป่านนี้ภริยาก็เธอถามหาให้วุ่นแล้ว”

“คุณอา!”

พ่อเลี้ยงเมืองรามหัวเราะชอบใจที่ได้ยั่วหลานชายให้โมโหได้สำเร็จ เขาริบสาวทำเดินออกไปอย่างไม่คิดจะรออีกฝ่าย

สองมือโพล่หลัง ดวงตาเพ่งมอง แคเห็นหลังขาวผ่องไกลๆ ก็ชวนให้ยั้มออกมาเสียดื้อๆ โดยมีเจ้าหลานขี้สงสัยบ่นอุบเป็นหมึกินผึ่งตามหลังมาอยู่ไม่ไกล เมืองรามได้ยินแล้วแทบจะหัวเราะให้แก่ความใส่อารมณ์

“ไปดิโท ทำโม สังโค บ่ทันได้แต่งเป็นกะเป็นหมาหัวเน่าละ!”